

อรุณ

ข้าอยากเป็น ภรรยา จอมยุทธ์

赵乾乾 จ้าวเจียนเจียน เจียน
สิลรัทซ์ แปลา
Sinvia วา

鸢
相
报

๑๕๗

ข้าอยากเป็น ภรรยาจอมยุทธ์

鸢鸢相报

จ้าวเฉียนเฉียน

赵乾乾.

เขียน

ลีลรัศม์

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ กั ญ

เฉียนเอ๋อร์ สะไม้อซ่า

วันที่ซ้ารอกคอยนี้ เราต่างพูดคุยกันอย่างมีความสุขมาก

แต่จากการสนทนากันในวันนี้

แม่พบว่าเจ้าละเอียดการอ่านตำราท่องบทกวี

วันนี้จึงส่งมาให้เจ้าทั้งหมดสิบสองเล่ม หวังว่าเจ้าจะท่องจำให้ดี

และหวังว่าเจ้าจะเปลี่ยนแปลงตนเองให้ข้าเห็นในเร็ววัน

- จ้าวเฉียนเฉียน

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ชื่อยากเป็นกรรยาจอมยุทธ์
鸳鸯相报

อรณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บานอัฐ

《鸳鸯相报》

All rights reserved.

Original story and characters created and copyright © 赵乾乾 Zhao Qian Qian

Thai edition rights under license granted by Beijing Memory House Culture Co., Ltd. (北京记忆坊文化信息咨询有限公司)

Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่อนุญาตจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5371-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ ชนาภานต์ วิงวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลภิกษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด • คอมพิวเตอร์ สุนีดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ข้าอยากเป็นภรรยาจอมยุทธ์ เป็นผลงานแนวพีเรียดของจ้าวเจียนเจียน สำหรับนักอ่านที่เป็นแฟนผลงานของนักเขียนท่านนี้ คงจะเคยติดตามนิยาย ซึ่งเป็นงานเขียนแนวปัจจุบันที่ออกโดยบ้านอรุณมาแล้ว อย่าง *นับแต่...* *ฉันรักเธอ อุ่นไฉนใจเธอ* และ *หวานนักเมื่อรักหวานคืน* ซึ่งเป็นนิยายแนวรัก เคล้าเสียงหัวเราะ อ่านสบายๆ สไตล์จ้าวเจียนเจียน สำหรับเรื่องนี้ แม้จะเป็นแนวย้อนยุค แต่ก็ยังคงไม่ทิ้งความเข้มข้น อ่านเบาสบาย เรียกได้ว่า เรื่องนี้ไม่มีอะไรให้เครียดเลย เป็นเรื่องที่เหมาะสมมากสำหรับอ่านฆ่าเวลา สบายๆ หลังจากผ่านเรื่องหนักๆ มาตลอดทั้งปี

ที่มาของชื่อเรื่อง *ข้าอยากเป็นภรรยาจอมยุทธ์* มาจากความใฝ่ฝันสูงสุด ของ *หวังชิงเจียน* นางเอกของเรื่อง ผู้ชื่นชอบการฟังนิทานแก้มลิ้นยว-หลงเปาเป็นชีวิตจิตใจ นางมีความคลั่งไคล้ที่จะเป็นจอมยุทธ์หญิง และฝันว่าจะแต่งงานกับจอมยุทธ์หนุ่ม ร่วมเลี้ยงอินทรีด้วยกันกับเขา เหมือนอย่าง คู่ของหยางกั๋ว (เอี้ยก้วย) กับอาจารย์หญิงของเขา แต่แล้ววันดีคืนดีกลับถูกบิดาจับคลุมถุงชนกับจ้าวหยวนบูคนใหม่ *พันเทียนทาน* ผู้มีคุณสมบัติเลิศล้ำ อย่างไม่นึกไม่ฝัน จนเกิดเป็นเรื่องราวแสนอลเวงในชีวิตคู่ แล้วความฝันที่จะเป็นจอมยุทธ์หญิงออกท่องยุทธภพกับบุรุษผู้ใจของนางจะเป็นอย่างไรต่อไป ไปติดตามและเตรียมฮากันเลย

๐๖๗

1

ฝึ ง ก ล บ บุป ฒ า

การแสดงออกของผู้มีความสามารถคือ
การทำทุกสิ่งตามใจปรารถนาได้ทุกที่ทุกเวลา

รัชตกตำดั่ง ปีที่ห้าสิบหก วันที่หนึ่งเดือนแปด ยามมะแม¹ ท้องฟ้า
เกิดนิมิตอัศจรรย์ หรืออาจไม่มีก็ได้ เพราะว่าข้าหลับอยู่

ตอนที่เป่าเออร์วิ่งเข้ามาซำก้ำล้งหลับฝัน ในฝันข้าสวมชุดวิวาร์ห์สีแดง
สวมมงกุฎหงส์ มงกุฎหงส์หนักมาก กตศึระระจนข้าปวดคอไปหมด ข้า
ออกแรงดิ่ง ดิ่งจนหัวตัวเองหลุดออกมาโดยไม่ตั้งใจ แต่พอถือไว้่มือ จู่ๆ
หัวนั้นก็เปลี่ยนเป็นใบหน้าของเป่าเออร์ เป็นเครื่องหน้าของเป่าเออร์ที่วาง
อยู่บนเล่าปึงโรยง² กลมแป้น นางทำหน้าที่นิ้วนิ้วขมวด แผดเสียงร้องว่า
“คุณหนูๆ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว นายท่านจัดการให้ท่านออกเรือนเจ้าค่ะ!”

เมลิติงาร่วงกราวลงพื้นตามแรงสะบัดหน้าของนาง

ข้าตกใจจนเหวี่ยงแตกพลั๊ก ลืมตาตื่นทันใด เผชิญกับใบหน้ากลม
เหมือนเล่าปึงโรยงของเป่าเออร์ นางเห็นข้าตื่นแล้วจึงพูดอะไรบางอย่าง
จนน้ำลายกระเซ็น ข้าเบือนหน้าหลบฝอยน้ำลาย และ...เมลิติงาของนาง

“คุณหนู! ท่านยังจะนอนอยู่อีก! ได้ยินที่ข้าพูดหรือไม่” เป่าเออร์
ดิ่งผ้าห่มออกจากตัวข้า

¹หรือ “ยามเว่ย” ช่วงเวลาระหว่าง 13.00 - 15.00 นาฬิกา

²อาหารกินเล่นพื้นเมือง ทำจากแป้งทรงกลมแบนคล้ายแพนเค้ก ใส่งาหรือต้นหอม
นำไปจี่ให้สุกในกระทะแบน บางท้องถิ่นอาจใส่ไข่ด้วย อาจมีไส้หรือไม่มีไส้ก็ได้

ข้าสุดทายเป็นลูกสาวคนโตของบิดา ตอบนางว่า “ข้าได้ยินแล้ว”

เป่าเอ๋อร์ถอยออกไปสองก้าว เอ่ยว่า “เช่นนั้นท่านก็รีบลุกเร็วเข้า!”

ข้าขี้ตา “ลุกไปทำอะไร”

“คุณหนู!” เป่าเอ๋อร์กระหึบเท้า สะเทือนจนเตียงข้าสั่นไปสามที

ดูเอาเถอะ ทุกครั้งชอบแอบขโมยกินขนมของข้า ตัวกลมจนจะกลายเป็นลูกหนังอยู่แล้ว

ข้าแย้งมุกตมฟุดฟิด ถามด้วยความสงสัย “เป่าเอ๋อร์ เจ้าแอบซุกของอ้อยอะไว้อีกแล้วใช่หรือไม่”

เป่าเอ๋อร์ได้ยินก็ทำหน้าร้อนตัว เซ็ดปากแล้วตอบ “เปล่า”

ข้าสุดจมุกฟุดฟิดอีกครั้ง หรีตาเอ่ยว่า “เล่าปึงโรยงา!”

เป่าเอ๋อร์ทำสีหน้าราวกับจะพูดว่า *ชาติก่อนท่านเป็นสุนัขหรือ* นางเอ่ยว่า “คุณหนู ท่านจะออกเรือนอยู่แล้ว ยังจะคิดถึงเล่าปึงโรยงาอะไรอีก เหตุใดจึงไม่รู้สนใจสักนิดเลยเล่า”

ข้าหาวหวอดพลางบิดขี้เกียจ “ข้าร้อนใจอยู่นะ”

เป่าเอ๋อร์ถลึงตาใส่ข้า “เห็นอยู่หน้ที่ว่าท่านไม่ได้ร้อนใจเลยสักนิด!”

ข้าย้อนถาม “เจ้าไม่ใช่ข้า รู้ได้อย่างไรว่าข้าไม่ร้อนใจ”

รอยหยักในสมองเป่าเอ๋อร์ค่อนข้างน้อย ไม่คิดเคี้ยว พอข้าถามเช่นนั้น นางก็ออกไปชั่วขณะ จากนั้นก็ตะโกนใส่ข้าอย่างไม่ลดละ “ท่านรู้หรือไม่ว่าเป็นคุณชายบ้านใด”

“ไม่รู้” ข้าตอบไปส่งๆ อากาศช่วงเช้าฤดูสารทช่างน่าอนตลอดเวลาจริง ๆ

เมื่อคืนช่วงยามสองเกิง³ จู่ ๆ คิษย์พีใหญ่ก็โผล่มา ชิงตัวข้าไปจากเงื้อมมือของโจวกง⁴ พาข้าเหาะขึ้นไปดูดาวบนหลังคา สิ่งที่พวกลูกหลาน

³ ช่วงเวลาระหว่าง 21.00 - 23.00 นาฬิกา คำว่า “เกิง” เป็นการแบ่งเวลาในช่วงย่ำค่ำ ออกเป็น 5 ช่วง ช่วงละ 2 ชั่วโมง เริ่มที่ยามหนึ่งเกิง ระหว่าง 19.00 - 21.00 นาฬิกา แล้วไล่ไปเรื่อย ๆ จนถึงยามห้าเกิง

⁴ เป็นสมาชิกของเชื้อพระวงศ์ในสมัยต้นราชวงศ์โจว มีบทบาทและคุณูปการมากมาย ทั้งในแง่การเมืองและวัฒนธรรม เป็นผู้กำหนดพิธีกรรมโจวกงซึ่งเกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติในการสมรส นอกจากนี้ชาวจีนยังยกย่องให้เป็นเทพแห่งความฝันด้วย

ชาวยุทธ์ทำกันมักเป็นเรื่องล้าจินตนาการ ข้าเคยชินกับมันนานแล้ว จึงจับหลักไปขณะดูดาวเป็นเพื่อนเขาบนหลังคาเรือนของพ่อข้า เรือนของพ่อข้าตั้งบนที่สูง อยู่ใกล้ดาวกว่าเรือนอื่นๆ จึงเป็นที่ที่เหมาะสมแก่การชมเดือนชมดาว

เดิมควรเป็นค้ำคืนชนพื้นที่มีดวงดาวดาราดาษเต็มท้องฟ้า ลมราตรีพัดโฉบ แต่พ่อข้าช่างไม่น่ารักเอาเสียเลย จะนอนยังต้องเล่นเป่าลมข้างหู⁵ กับอี่เหนียงสามอีก ด้วยเหตุนี้ข้ากับศิษย์พี่ใหญ่จึงได้ยินพวกเขาพูดคุยกันเรื่องการหมั้นหมายของข้ากับจ้วงหยวน⁶ ฝ่ายทหารคนใหม่อย่างมีความสุข

ศิษย์พี่ใหญ่ฟังแล้วก็ไม่พูดอะไร ผ่านไปครู่ใหญ่จึงลุกขึ้น เหวะข้ามหลังคาจากไป

ลูกหลานชาวยุทธ์ ไปมาล้วนไร้ร่องรอย ข้าเข้าใจดี

แต่ว่า...ข้านั่งแสร้งอยู่บนหลังคา อยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา ทักชะก็แยะวิชาตัวเบา...ไม่เอาไหน

จนล่วงเข้ายามสามถึงข้าถึงเจอบ่าวในบ้านที่ออกตรวจตรายามดึกคนหนึ่ง จึงให้เขาเอบันไดมาพาดให้ข้าปีนลงไป

แม้จะบอกว่าทุกชนชั้นในจวนนี้ล้วนชินชากับพฤติกรรมที่ไม่เหมือนชาวบ้านชาวช่องของข้ามานานแล้ว แต่ทำที่สงบนิ่งเยือกเย็นของบ่าวคนนั้นก็สร้างความประทับใจให้ข้าไม่น้อย ข้ากระดากใจที่จะถามชื่อแซ่ของเขา ได้แต่เบิกตากว้าง พยายามเพ่งมองเพื่อจดจำหน้าตาของผู้มีพระคุณไว้ เมื่อภายหลังจะมีโอกาสได้ตอบแทนบุญคุณ

น่าเสียดายที่หมอกลงจัด จึงเห็นหน้าไม่ชัด

“คุณหนูๆ! ท่านฟังที่ข้าพูดอยู่หรือไม่” นิสัยชอบกระต๊อบเท้าของเป่าเอ๋อร์นี่แกล้งไม่หายเสียที ไม่ช้าก็เร็วข้าจะเอาชานางมาทำเป็นไม้ตีกลองซะ

ข้าลุกขึ้นมานั่ง “ไม่ได้ฟัง พูดใหม่อีกรอบซิ”

“...” เป่าเอ๋อร์ทำหน้าที่บุตเป็นอุจจาระ “ข้าบอกว่า ท่านเขยคือคุณชายใหญ่ของอัครเสนาบดีพื้น จ้วงหยวนบุตคนใหม่พื้นเทียนหาน”

⁵ หมายถึง พูดเรื่องบางอย่างกับคนใกล้ตัว

⁶ ผู้ที่สอบเคอจิวหรือสอบเข้ารับราชการของจีนได้ลำดับที่หนึ่ง

“ชื่อนี้ไม่ดี ดินจับน้ำแข็งฟ้าหนาวเหน็บ⁷” ข้ายิ้มตาหยีพลางถามนาง
“ท่านเขยรี ใครคือท่านเขยกัน”

“คุณ! หนู!”

จู่ๆ เสียงแบบนี้ เป่าเออร์ก็ดพินพุดออกมาแล้วเนี่ย อันที่จริงมิใช่
ว่าข้านิสัยไม่ดี เพียงแต่ท่าทางนางยามกระต๊อบเท้าเราๆ ช่างเหมือนลูกหน้
ที่ถูกเตะจนกระเด็นกระดอน ดูแล้วมีชีวิตชีวาจริงๆ

“รู้แล้ว จ้วงหยวนคนใหม่ มากความสามารถ” ข้าพึงราวกันเตียง
พลางเกาะเลียบ “ยินดีด้วยนะ”

เป่าเออร์ทำเสียงฮึดฮัดอย่างขุ่นเคือง สุดท้ายก็กระต๊อบเท้าทิ้งทวนทีหนึ่ง
แล้วหันหลังวิ่งออกไป ไม่ผิดจากที่ข้าคิด จังหวะที่นางหมุนตัวนั้น ข้าก็เห็นว่า
นางกำเล่าปี่โรยงขึ้นหนึ่งไว้ในมือแน่น

เป่าเออร์เพิ่งจะออกไป พ่อข้าก็มาถึง เสียงแหบห้าวร้องเรียกอยู่หน้า
ประตู “เหียนเออร์ เหียนเออร์”

ทีๆ ฟังเสียงเปิดตัวผู้ร้องสิ ลามกเหลือเกิน

พุดถึงพ่อข้า ชาวเมืองหลวงกว่าครึ่งต่างรู้ว่าสมัยหนุ่มๆ เขาคือจอม
เสเพลหวังชื่อกระฉ่อนแห่งเมืองหลวง ถนัดเรื่องลักไก่ขโมยหมา⁸ สารพัด
ต่อมาเขาเฉื่อยมิใช่คนเล็ก น้อยๆ จึงเริ่มทำกิจการค้าผ้าไหม เอาเงิน
ต่อเงิน หมุนเงินจนกลายเป็นหนึ่งในพ่อค้าที่ร่ำรวยของเมืองหลวง สมัย
ตกยาก พ่อข้าก็มีโชคคนดี เมื่อรวยขึ้นมาทั้งที ย่อมต้องเห็นแก่ความร่ำรวย
และไร้เมตตา แม้เขาจะไม่ถึงขั้นทำเรื่องชั่วช้าสามานย์ แต่เรื่องกดขี่คนงาน
ฉูดฉาดหญิงชาวบ้านก็มีบ้างเป็นครั้งคราว

จะว่าไปก็น่าขัน พ่อข้าเลี้ยงอนุไว้เป็นโอรส แต่กลับมีลูกคนเดียวกับ
แม่ข้า คลอดออกมาเป็นจอมชั่วช้าน้อยอย่างข้า แล้วแม่ข้าก็มาจับไข้ล้มเย็น
ตายจากไปตอนข้าอายุแปดขวบ ตั้งแต่นั้นจอมชั่วช้าเฒ่าอย่างพ่อข้าก็เห็นข้า

⁷ชื่อ “เทียนหนาน” (天涵) พ้องเสียงกับ “เทียนหนาน” (天寒) ในสำนวน “ตั้งตั้งเทียนหนาน”
(ดินจับน้ำแข็งฟ้าหนาวเหน็บ) ที่หมายถึง อากาศหนาวเหน็บ

⁸หมายถึง ทำเรื่องผิดศีลธรรมไร้ยางอาย

เป็นตั้งสมบัติล้ำค่าในฝ่ามือ ทุ่มเหงิตใจอยากปลุกปั้นข้าเป็นกุลสตรีตระกูลใหญ่ คุณสมบัติเพียบพร้อมทั้งพิน หมากร อักษร ภาพวาด กลอนกวี ตลอดจนธรรมเนียมมารยาท ข้าได้เรียนทุกอย่างไม่ขาดตกบกพร่องตั้งแต่เล็กจนโต หากจับไปอยู่ในครอบครัวคนธรรมดาที่ยังพอจะฝันเรียกว่าเป็นผู้รู้หนังสือเข้าใจธรรมเนียมได้บ้าง แต่สำหรับคนที่มิแต่ไข่มุนต์เม็ดสมออย่างพ่อข้าแล้ว นี่ยังห่างไกลจากคำว่าเพียงพอมากนัก เขาหวังว่ายามข้าเยื้องย่างกรีดกราย จะต้องแผ่กลิ่นอายเค้าร่ำระทมแบบ “กุลสตรีที่ถูกพุ่มพักในหอห้องไร้ผู้ใดรู้จัก” ให้ดีที่ สุดคืออะอะก็เอามือกุมหัวใจ ฟังกลบนุปผา^๑ ลักหน้อยแต่ว่าข้าหิวหีบตั้งแต่เด็ก ท่าทางเค้าร่ำระทมเช่นนั้นข้าใคร่ครวญมาสิบแปดปีแล้วก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไปเพื่ออะไร

ดังนั้นข้าจึงไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดจึงจ้งหยวนผู้นี้จึงต้องการเกี่ยวข้องกับบ้านข้าด้วยการแต่งงาน ชนชั้นพ่อค้าเดิมก็เป็นอาชีพที่ผู้คนตั้งแง่อยู่แล้ว กอปรกับอดีตและปัจจุบันอันเสื่อมเสียของพ่อข้า ต่อให้มีเงินทองเต็มบ้านแต่ก็มิได้คบค้ากับพวกปราชญ์บัณฑิต อีกทั้งข้าก็มีใช้หญิงงามเลิศล้ำ ทั้งมิได้มีพรสวรรค์อะไรทำให้คนตื่นตาตื่นใจ คิดดูแล้ว ความเป็นได้เพียงอย่างเดียว น่าจะเป็นเพราะทรัพย์สินสมบัติประจำตระกูลที่ข้ามีอยู่ คิดไม่ถึงเลยว่าคุณชายแห่งจวนอัครเสนาบดีพื้นจะเงินขาดมือถึงเพียงนี้

“เจียนเออร์ พ่อเข้าไปนะ เจียนเออร์...”

ข้าครั้นจะสนใจเขา จะเข้าก็เข้ามาสิ เรียกหาผีหรือไร

ท่านพ่อผลักประตูเข้ามา ยืนหน้าเข้ามาก่อน เห็นข้านั่งพิงราวกันเตียงปรายตามองเขาอย่างเกียจคร้าน ก็ทำหน้าที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ รอยยิ้มเช่นนั้น ข้าเห็นแล้วระแวงจริง ๆ...เจ้าอ้วนที่ขายลูกสาวแลกความรุ่งเรืองเอ๊ย!

^๑มีที่มาจาก “หลินได้อวีฟังกลบนุปผา” ในเรื่อง *ความฝันในหอแดง (หงโหลวเม้ง)* กล่าวถึงจ๋าเป่าอวี (พระเอก) อ่านหนังสืออยู่ในสวน เห็นกลีบดอกไม้ร่วงโรย จึงเก็บมารวมกันนำไปลอยในถ้ำธาร หลินได้อวี (นางเอก) เห็น จึงชักชวนเขาให้ช่วยกันนำดอกไม้ไปฝังลงดิน การกระทำนี้สะท้อนถึงความทะนุถนอมดอกไม้ที่ร่วงโรย เป็นการบรรยายถึงมุมมองความงามที่ไม่เหมือนใครของหลินได้อวี นางยังเขียนบทกวี *ฟังนุปผา (จั่งฮวา)* โดยใช้ดอกไม้อุปมาถึงตัวเองเป็นหนึ่งเ็นบทกวีที่ดังมาที่สุดในเรื่อง *ความฝันในหอแดง*

เขาถูกฝ่ามือพลางเอ่ย “เชียนเออร์ เปาเออร์บอกเจ้าแล้วกระมัง พ่อตกลงเรื่องแต่งงานให้เจ้าแล้ว”

ข้าไม่นำพา “อือฮี้”

ท่านพ่อฉีกยิ้มเอาใจ หน้าตาเหมือนซาลาเปาหน้าแตก “ได้เท่าฝันมาจากตระกูลมีชื่อเสียง ทั้งยังเป็นผู้มีความสามารถ มากวิชาความรู้”

หนังตาข้าไม่แม้แต่จะเหลือบขึ้นมอง “อือฮี้”

เขาเปลี่ยนไปทำสีหน้าอทุกข์แทน คราวนี้เหมือนซาลาเปาที่ถูกสุนัขเหาะไปคำหนึ่ง “เชียนเออร์ หากเจ้าไม่เต็มใจ พ่อจะไปยกเลิกการหมั้นหมายเสีย”

ถึงฟังแล้วจะรู้ว่านี่เป็นวาทะล่อลวงที่เจ้าอ้วนหวังพูดให้ข้าใจอ่อน แต่ข้าก็ยังใจอ่อนอยู่ดี ถอนหายใจ ตอบว่า “เจ้าอ้วน ถือเสียวข้าติดค้างท่าน”

ท่านพ่อได้ยินข้าตอบเช่นนี้ก็โล่งอก วิ่งปรี๊ดออกไปทันที บอกว่าจะไปจัดการให้ข้ากับว่าที่สามีได้พบหน้ากัน *มารดาฉันเถอะ ใ้อพ่อคำหน้าเลือด!* ตอนนั้นแม่ข้าต้องถูกทำคุณไสยใส่เป็นแน่ ถึงได้แต่งกับคนพรรคนี้ ข้ายังจำได้ว่าก่อนท่านแม่จะสิ้นใจ นางกุมมือข้าไว้ เอ่ยว่า “เชียนเออร์ รับประทานแม่ จงใช้ชีวิตตามที่เจ้าปรารถนา”

พูดจบก็กระอักเลือดเลอะเต็มมือข้าแล้วสิ้นลมไป ส่วนเจ้าอ้วนหวัง ตอนนั้นกำลังพลิกฟ้าคว่ำฝน¹⁰ กับอี่เหนียงทำอยู่

ข้าอายุแปดขวบตอนที่ท่านแม่ขึ้นสวรรค์ สมัยนั้นข้าแอบหนีเรียนไปฟังนักเล่านิทานที่เรือนแรมไหลผู่เป็นประจำ และตำนาน *จอมยุทธ์หญิงท่องยุทธภพ* ที่นักเล่านิทานเล่า ข้าก็ฟังจนเอาไปฝันกลางวันเป็นตู่เป็นตะที่เดียว ยามนั้นข้าตั้งเป้าหมายชีวิตไว้สองอย่าง หนึ่งคือออกท่องยุทธภพ สองคือแต่งงานกับนักเล่านิทาน ให้เขาเล่านิทานให้ข้าฟังทุกวัน เล่าจนน้ำลาย

¹⁰ เดิมมีความหมายถึงการใช้เสน่ห์หลอมนักปลุกพลังไปมาอย่างเหนียวแน่น ต่อมาเพราะเรื่องราวของโจ้วหว่งร่วมภริมัยกับเทพธิดาแห่งเขาอูซานในความฝัน จึงทำให้สำนวนนี้สื่อความหมายถึงการร่วมรัก เนื่องจากเวลาที่คนสองคนร่วมรักกัน ย่อมใช้สติลางเมื่อดพิกลพลังหลากหลาย

พุ่มปากไปเลย

นับแต่นั้นมาทุกครั้งที่เราเข้าไปหาพระเป็นอันต้องอธิษฐานขอให้ข้าได้พบปรมาจารย์แห่งยุค กล่าวกันว่าเหนือศีรษะสามฉ้อมีเทพ¹¹ ข้าจุดธูปอธิษฐานมากมาย ไม่แน่ว่าอาจมีเทพองค์ใดบังเอิญผ่านมาได้ยินเข้าก็ได้ ดังนั้นยามบ่ายวันหนึ่งที่อากาศแจ่มใส ตอนเช้าอายุสิบเอ็ด ข้าพาเปาเออร์หนีเรียนไปเล่นว้าวเหี้ยวกระดาศ เล่นไปเล่นมา เปาเออร์หมูโง่ในรอบพันปีก็ทำว้าวไปติดบนต้นไม้ นั้นยังไม่เท่าไร แต่นางดันไปนั่งยอง ๆ อยู่ใต้ต้นไม้ร้องให้จนฟ้าถล่มดินทลาย น่าเกลียดมาก ต่อจากนั้นก็คือเรื่องราวพลิกผันอันแสนวุ่นวาย ตาเฒ่าคนหนึ่งรำคาญเสียงคร่ำครวญของเปาเออร์จนธาตุไฟเกือบเข้าแทรก จึงกระโดดลงมาจากต้นไม้ เอาเหี้ยวกระดาศมาคืนให้นางพอเปาเออร์ได้ว้าวคืนแล้ว ก็วิ่งหนีไปเล่นว้าวต่อ

ข้าอ่านหนังสือมามาก จึงรู้ว่าคนทั่วไปไม่มีทางกระโดดลงมาจกต้นไม้ที่สูงขนาดนั้นได้โดยที่แข้งขาไม่หัก ดังนั้นจึงเข้าชี้ถามว่าเขาคือปรมาจารย์แห่งยุคใช่หรือไม่ ปรมาจารย์ยอมรับอย่างหน้าชื่นตาบาน เขาช่างเป็นคนที่ไม่ถ่อมตัวที่สุดในบรรดาปรมาจารย์ที่ข้าได้ยินได้ฟังมา พอรู้ว่าเขาคือปรมาจารย์ ข้าจึงอยากทราบเขาเป็นอาจารย์สุดหัวใจ เขาบอกว่าเขามีศิษย์เป็นโขนงอยู่บนเขาอยู่ตั้ง¹² แล้ว น่ารำคาญจะตายซัก ไม่อยากรับคนเพิ่มอีก โดยเฉพาะศิษย์หญิงยิ่งไม่ยอมรับ ข้าจึงขมขู่เขาว่าหากไม่ยอมรับข้าเป็นศิษย์ ข้าจะให้เปาเออร์ไปร้องให้ที่เขาอยู่ตั้งทุกวัน สาบานว่าจะร้องจนกว่าเขาอยู่ตั้งถล่มลงมาเลย เขามองร่างของเปาเออร์ที่กำลังเล่นว้าวด้วยท่าทางครุ่นคิด สุดท้ายจึงตกปากรับคำอย่างหนักใจ จากเหตุการณ์นี้จะเห็นได้ว่า ข้าเองก็มีสัญชาตญาณของพ่อค้าหน้าเลือดไหลเวียนอยู่ในตัวเช่นกัน

ดังนั้นข้าจึงได้กลายเป็นศิษย์น้อยที่อาจารย์ซ่อนไว้ในอกสำนักด้วยประการฉะนี้ ช่วงแรก ๆ หากวันไหนเขานึกขึ้นมาได้ก็จะสอนหมัดเท้าปัก

¹¹ หมายถึง คนเราไม่ควรทำชั่ว เพราะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยสอดส่องเราอยู่

¹² หรือเขาบู๊ตั้ง ตั้งอยู่ในมณฑลหูเป่ย์ เป็นที่ตั้งของสำนักวิชากำลังภายในที่มีชื่อเสียงในนิยายกำลังภายในหลายเรื่อง

บุปผา¹³ให้ข้าสักที แต่จากที่เขาบอก ข้าไม่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมแก่การฝึกยุทธ์ หลังจากสอนมาได้หนึ่งปี เขาก็ทนกับความโง่เขลาของข้าไม่ไหว เอาข้าไปทิ้งไว้กับศิษย์รุ่นใหญ่ในสำนัก ภาระอันหนักอึ้งในการสอนวรยุทธ์ให้ข้าจึงตกอยู่ที่ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่ใหญ่ผู้นั้นนิสัยรักสันโดษและเอาแต่ใจ ช่วงแรกมักเซ็ดหน้าทำตาขวางคอยจับผิดข้าเป็นประจำ ต่อมาข้าใช้ “พระกระโดดกำแพง” อาหารจานเด็ดของเปาเอ๋อร์สยบเขาได้สำเร็จ นับแต่นั้นมาสองเราก็ตึงพ้ออาศัยกันภายใต้ความบ้ำอำนาจของอาจารย์ที่ไร้ความรับผิดชอบมากที่สุดใประวัติศาสตร์ และด้วยความช่วยเหลือของเปาเอ๋อร์ เรื่องที่ข้าก้าวขาข้างหนึ่งเข้าไปในวงการยุทธภพจึงปิดบังพ่อข้ามาได้ตั้งหลายปีอย่างน่าตกใจ

ช่างเถิด สตรีที่อายุเท่าข้าอย่างไรเสียก็ต้องออกเรือน แทนที่จะแต่งกับพ่อคำตัวเหม็นกลิ่นทองแดง¹⁴ หรือบัณฑิตที่ทั้งตัวมีแต่กลิ่นน้ำอับเฉาแล้ว มีสู้แต่งกับคนที่รู้วรยุทธ์สักคน ได้ประลองฝีมือกันสองสามกระบวนเป็นครั้งคราว นับว่าฆ่าเวลาได้ไม่เลวทีเดียว

นอกจากนี้ หากแต่งให้จ้วงหยวนฝ้ายทหาร ความฝันเรื่องท่องยุทธภพของข้าก็เข้าใกล้ความเป็นจริงขึ้นอีกหน่อย ข้าจึงจุดธูปเผาเครื่องหอม สวดมนต์ขอพรให้มากขึ้น เมื่อมีพระมีเทพองค์ใดบังเอิญผ่านมา จะได้ช่วยพรให้ข้ากับสามียกกระบี่เสมอคิว¹⁵ ท่องทั่วยุทธภพไปด้วยกัน

ส่วนเรื่องราวความรักที่เหมือนดังในละครหญิงงามกับผู้มีความสามารถอะไรนั้น เนื่องจากข้ามิใช่หญิงงามเลิศล้ำ ย่อมไม่ละเมอเพื่อพกาวจะต้องนำประทับใจสะท้อนอารมณ์ชนิดสัญญาว่าไม่ว่าเป็นหรือตายจะขออยู่เคียงคู่กัน อีกอย่าง คำมั่นสัญญาเช่นนั้นก็เป็นแค่ละครปาที่ที่เอาไว้ชมขวัญผู้อื่นเท่านั้น หากไม่แล้วพ่อข้าจะเอาเก้าชีวิตมาสัญญากับอี่เหินยงทั้งเก้าของเขาจากที่ใดกัน

¹³ หมายถึง เพลงมวยที่สยบเพียงกระบวนท่าแต่ใช้งานจริงไม่ได้

¹⁴ หมายถึง คนหน้าเงิน

¹⁵ กลายมาจากสำนวน “ยกถาดเสมอคิว” ที่หมายถึง สามีภรรยาขยอให้เกียรติกัน

กล่าวถึงอิเหนียงทั้งเก้าคนของพ่อข้า พวกนางช่างยอดเยี่ยมเปี่ยม ด้วยความสามารถหลากหลายจริงๆ ว่ากันว่าแต่ละคนต่างมีกลเม็ดเด็ดพราย เฉพาะตัวในการช่วยวนพ่อข้า บางคนเสียงเพราะพริ้งมีเสน่ห์ บางคน เอาจริงเอาจังบางคน บางคนลีลาแพรวพราว...เรื่องเล่าเหล่านั้นแน่นอนว่าเป่าเออร์ เป็นคนบอกข้า พวกสาวใช้มักชอบซุบซิบนินทาเรื่องเจ้านายตนเองเป็นประจำ

นอกจากประจบเอาใจพ่อข้าแล้ว พวกนางยังใช้สารพัดวิธีเอาใจข้า อีกด้วย อย่างเมื่อวาน อิเหนียงสามต้นน้ำแกงเห็ดหูหนูขาวกับเม็ดบัวมาส่ง ให้ถึงห้องข้าตั้งแต่เช้า มือเที่ยงอิเหนียงหกต้นยาบำรุงมาให้ข้า พอถึงมือเย็น อิเหนียงเก้าก็ให้คนนำไก่ตุ๋นโสมมาให้ ก่อนเข้านอนข้ายังได้รงนกจาก อิเหนียงรองอีก ของเหล่านี้ข้าดื่มเล็กน้อยพอเป็นมารยาททั้งสิ้น ส่วนที่เหลือ ลงท้องเป่าเออร์หมด เป่าเออร์เป็นคนจิตใจกว้างขวาง ในตัวจึงมีทะเลน้ำแกง น้บร่อยชนิด

จากความจริงจำของอาเตาผู้เป็นพ่อครัว สมัยก่อนพวกนางก็เอาใจ แม่ข้าเช่นนี้ ดังนั้นจะว่าไปก็ถือว่าพวกนางเป็นอิเหนียงที่มีจิตใจดีงามอยู่ เหมือนกัน

หวังเพียงว่าสามี่จ้วงหยวนของข้าจะไม่เอาใจพวกอนุมากเกินไปนัก เป่าเออร์จะอ้วนไปกว่านี้ไม่ได้แล้วจริงๆ

เฮ้อ เหนียงชะมัด นี่ข้าฝังกบบุปผามากี่ชั่วยามแล้ว!

เรื่องนี้ต้องทำความเข้าใจไปถึงเมื่อเช้า พ่อข้าพาอิเหนียงสี่พร้อมด้วยสาวใช้ สี่ห้าคนบุกเข้ามาในห้องส่วนตัวของข้าอย่างเอิกเกริก จับข้าขัดสึนวิวรรธ ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ทั้งยังชโลมเครื่องหอมลงบนทุกส่วนของร่างกายทั้งจุด ที่มองเห็นและมองไม่เห็น เสริจสรรพ ข้าก็เหมือนถูหอมไบโต หอมฟุ้ง จจรขยายไปทั่วทั้งแดนมนุษย์

ต่อจากนั้นอิเหนียงสี่ก็พาข้าออกไปที่ลานเรือน ยัดจอบเล็กกะทัดรัด ให้ข้าเล่มหนึ่ง พลางกำขบข้าอย่างซึ้งซัง “เถียนเออร์ วันนี้คุณชายฝันจะมา เยี่ยมคารวะพ่อเจ้า ทางไปยังโถงใหญ่ต้องผ่านลานเรือน เจ้าต้องฝังกบผา อยู่ที่นี่ พอเขาเดินผ่านมาเจ้าต้องมองเขาด้วยสายตาเหมือนจะมองแต่ก็

“ไม่มอง แววดาต้องดูเหมือนเค้าแต่ก็ไม่ใช่เค้า จำไว้นะ เาแค่พอประมาณ หากมากกว่านั้นจะดูไม่งาม”

อี่เหนียงสี่เป็นสตรีที่มีสกุลรุนชาติที่สุดในบรรดาผู้หญิงของพ่อข้า เดิม นางเป็นธิดาคนเล็กของขุนนางในราชสำนักผู้หนึ่ง เป็นคุณหนูตระกูลเก่าแก่ ที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุ ทั้งความสามารถและรูปโฉมเลื่องลือไปทั่ว ทั้งเมืองหลวง เรียกได้ว่าเป็นบุปผางามเด่นแห่งเมืองหลวง นำเสียดายที่ ในบ้านมีพี่ชายคนหนึ่งเป็นผีพนัน สู้ด้ายแม่แต่หมวกแพร¹⁶ ของบิดาเขาก็ถูกเอาไปเดิมพันด้วย ทั้งยังติดหนี้พนันท่วมหัว เกือบถูกเจ้าหนี้ตามฆ่า ยกครัว พ่อข้าปรากฏตัวในยามหน้าลี้วหน้าขวานพอดี และช่วยเหลือพวกเขา ทั้งครอบครัว ด้วยเหตุนี้อี่เหนียงสี่จึงใช้กายต่างตอบแทน แต่ไหนแต่ไร ข้าก็เชื่อฟังคำพูดของอี่เหนียงสี่ที่สุด เหตุผลไม่มีอะไรมากไปกว่าสองข้อนี้ คือหนึ่ง หลายปีมานี้ ข้าสงสัยมาตลอดว่าคนที่บุกไปทวงหนี้ถึงบ้านนาง น่าจะเป็นคนที่พ่อข้าส่งไป เพื่อให้บิดานางยกบุตรสาวใช้หนี้ สอง ด้วยความที่นางอยู่ในวัยกลางคนแล้ว ข้ายังมีมักจะแฝกไลน์อายุเค้าหมอง ทุกข์ระทมออกมา เหมือนพร้อมจะกระอักเลือดได้ทุกเมื่อ ข้าจะกล้าไม่เชื่อฟังนางได้อย่างไร

เพียงแต่ นี่ก็ผ่านไปหลายชั่วยามแล้ว พยัคฆ์เดือนสารท¹⁷ ทำเอาข้าเหงื่อไหลไคลย้อยราวกับตากฝน โชคดีที่อี่เหนียงสี่มองการณ์ไกล เครื่องหอมที่ระโคมใส่บนตัวข้าจึงสำแดงประสิทธิภาพออกมาเต็มที่ เวลานี้เรื่องที่หยดลงพื้นจึงกลายเป็นเครื่องหอมหลังริน แต่เรื่องที่นางกำชับไว้ทำให้ข้าลำบากลำบากจริงๆ สายตาที่คล้ายมองแต่ไม่มอง แววดาที่คล้ายเค้าแต่ไม่ใช่เค้ามีมันช่างเข้าใจยากนัก อีกทั้งข้าก็ยังไม่รู้เลยว่าคุณชายพันผู้รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร คนที่ไปมาหาสู่ติดต่อกับพ่อข้าก็มีตั้งมากมาย ข้ามองทุกคนที่คล้ายเขาด้วยการทอดสายตาสองแวบจนลูกตาจะเป็นตะคริว

¹⁶ คือหมวกประจำตำแหน่งขุนนาง

¹⁷ “ชีวเหลาหู” หรือ “เลือดอุบไม่ร่วง” คือช่วงเวลาในช่วงเช้าและกลางคืนจะมีอากาศเย็น แต่ช่วงกลางวันจะมีอากาศร้อน อยู่ในช่วงคาบเกี่ยวระหว่างปลายฤดูร้อนถึงต้นฤดูใบไม้ร่วง

อยู่แล้ว

“เจียนเอ๋อร์” เสียงประหลาดใจระคนดีใจนี้ทำให้ข้าบนอบ มารดามั่น
เถอะ ซวยจริง ๆ

ข้าสูดหายใจลึก บังคับตนเองให้ฉีกยิ้มน้อย ๆ เงยหน้ายิ้มรับผู้มา
เยือน “คุณชายหลิว สบายดีหรือไม่”

หลิวจี้ตง คุณชายรองคู่ค้ารายใหญ่ที่สุดของพ่อข้า ข้ารู้จักเขาตั้งแต่
อยู่ในท้องแม่ สมัยเด็กข้ากับเป่าเอ๋อร์ถูกเขารังแกมาไม่น้อย ต่อมาแม่ข้า
จะผีกรรพธ์จากอาจารย์ แต่ก็สัญญากับอาจารย์ไว้แล้วว่าจะไม่ให้ผู้ใดล่วงรู้
วิชาที่ข้าได้รับถ่ายทอดมา ข้าจึงต้องอดทนข่มก้นกับเขามาตลอด จนกระทั่ง
มีครั้งหนึ่งเขาแหย่ถึงหูหลิว¹⁸ ของเป่าเอ๋อร์แล้วผลักนางล้มลงกับพื้น ข้าเลยใช้
วิชาหัตถ์ซัดทรายของอาจารย์ไปสองกระบวนท่าทุ่มเขาลงพื้น ผลกลับกลายเป็นว่า
หลิวจี้ตงมีรสนิยมชอบถูกข่มเหง นับแต่นั้นเขาก็กลายเป็นผู้สนับสนุน
ที่ภักดีของข้า วันใดไม่ได้กินหมัดข้าจะต้องครั้นเนื้อครั้นตัว ทั้งเขายัง
อยากแต่งตั้งข้าเป็นมารยาสุดจิตสุดใจ จะต่อเยอะอย่างไรก็ไม่หนี

“เจียนเอ๋อร์ ทำเรื่องผิดวิสัยอะไรของเจ้า” หลิวจี้ตงก้าวเข้ามาหาข้า

ข้ารีบลากจอบถอยหลังไปสองสามก้าว ยังคงยิ้มแฉล้ม “ข้ามีคู้หมั้น
แล้ว ต่อไปจะพูดจะทำอะไรต้องระมัดระวัง ไม่ให้ตกเป็นขี้ปากชาวบ้าน”

“ข้ามาคราวนี้เพื่อจะมากัดค่านท่านลุง เจ้ามีสัญญาหมั้นหมายกับข้า
แล้วซัด ๆ เหตุใดยังไปหมั้นกับจ้วงหยวนผู้นั้นอีก”

ข้ามองสีหน้ามันนอกมันใจของเขาแล้วก็เอจอบซ่อนไว้ข้างหลัง เพื่อ
มิให้พลังมือเอจอบจามใส่เขา

“คุณหนูหวัง” เสียงนี้ช่วยชีวิตน้อย ๆ ของหลิวจี้ตงได้ทันเวลา

ข้าเงยหน้าสบตากับผู้มา อะ...เอ๋อ หล่อมาก นะนะนี่ ช่างคู้ตานัก

“ผู้น้อยพินเทียนหาน” เขาประสานมือคารวะ

ตามหลักแล้วข้าควรประสานมือคารวะกลับ แต่ข้ายังจำคำสอนของ

¹⁸ ขนมหวานของจีน ในอดีตทำจากผลซานจา นำไปเสียบไม้แล้วเคลือบน้ำตาล เป็น
เปลือกสีขาวใสแวววาว บางครั้งจึงเรียกว่า “ปิงกังหูหลิว” มาจากคำว่า “ปิง” ที่แปลว่าน้ำแข็ง

อีเหนียงสี่เมื่อไม่กี่ชั่วยามก่อนหน้านี้มาตลอดว่าหากพบคุณชายพี่น้อง
ชมั้ยชายตามองแต่พองาม...ที่ว่าพอเห็นคุณชายพี่น้อง คิดจะละลายตาไป
หัวใจข้ากลับทรยศเสียนี้ ข้าจึงเหม่อมองพี่น้องเทียนหนานด้วยสายตาล้ำมวง
คล้ายไม่มอง คล้ายเศร้าคล้ายไม่เศร้า

พี่น้องเทียนหนานชะงักไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า “คุณหนูหวัง ผุ่นเข้าตาหรือ”
ข้าผินหัวเราะออกมา “ฮาๆ ข้ารู้สึกเหมือนเคยพบคุณชายพี่น้อง
มาก่อน”

“คุณหนูหวังความจำดีนัก ข้าเคยมีวาสนาได้พบคุณหนูครั้งหนึ่ง
ในงานเทศกาลหยวนเซียว¹⁹ เมื่อปีที่แล้ว”

อ้อ เป็นขานี่เอง

มิใช่ข้าความจำดีอะไรหรอก เป็นเพราะรูปลักษณ์ของเขาทำให้
คนยากจะลืมแม้เห็นเพียงแค่ผ่านตาต่างหาก คิ้วตาคมปากเช่นนี้ ล้วน
หล่อเหลาดูดีไปหมด ที่หาได้ยากยิ่งกว่าคือความตระหงางจากระดับเบิกฟ้า
แยกดิน²⁰ เลยทีเดียว...

คืนหยวนเซียวปีที่แล้ว ข้ากับเป่าเอ๋อร์ไปเดินเที่ยวชมโคมไฟในงาน
เทศกาล เป่าเอ๋อร์ติดตามข้าไปเรียนหลายปีก็หลงคิดว่าตนเองฉลาดเฉลียว
มากพรสวรรค์ วิ่งโร่ไปทลายปริศนาโคมไฟด้วยความตื่นเต้นดีใจ หลังจาก
เสียเงินไปมากกว่าเบี้ยรายเดือนครึ่งปี ก็มาร้องห่มร้องไห้ขอร้องให้ข้าไป
แข่งชิงเงินรางวัลกลับคืนมา ข้าปฏิเสธเสียงหนักแน่นเต็มไปด้วยเหตุผล ไม่ใช่
ว่าข้าแล้งน้ำใจ เพียงแต่ข้าไม่ค่อยสันตัดเรื่องทลายปริศนา แทนที่จะต้อง
เสียเงินเพิ่มและยังขายหน้าผู้อื่น สู้เก็บเจียบไม่เสนอหน้าดีกว่า แน่หนอนว่า
ข้าไม่ให้เป่าเอ๋อร์ล่วงรู้ความคิดข้า ในสายตานาง ข้าคือผู้เก่งกาจทุกเรื่อง
ให้ข้าเป็นเช่นนี้ต่อไปดีแล้ว

ข้ากลับเป่าเอ๋อร์หน้าม่อยตลอดทาง ขณะกำลังจะออกจากถนน

¹⁹หรือเทศกาลโคมไฟ ตรงกับวันที่ 15 เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติจีน ถือเป็นวันเพ็ญ
แรกของปีใหม่ และเป็นวันสิ้นสุดการเฉลิมฉลองเทศกาลตรุษจีน

²⁰หมายถึง เป็นประวัตการณ เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่น่าจารึกไว้

โคมไฟ จู่ๆ นางก็พบว่าถุงเหอเปา²¹ ของนางถูกขโมยไป เบี้ยรายเดือนที่เหลืออีกครั้งนี้ก็หายไปด้วย ที่ผ่านมามาเป่าเออร์เป็นผู้มีความสามารถที่ทำได้ยากยิ่ง การแสดงออกของผู้มีความสามารถคือ... ทำทุกสิ่งตามใจปรารถนาได้ ทุกที่ทุกเวลา ด้วยเหตุนี้นางจึงเริ่มร้องไห้กลางถนนใหญ่อย่างกับกำลังไว้ทุกข์ให้ใคร ข้าที่หน้าตาดานี้ไม่มีเหลือยังต้องต่อไปซื้อปิงดังหูลุมมาปอบนาง รับประทานว่าจะเพิ่มเงินพิเศษให้ ซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้ และพานางไปกินเสี่ยวหลงเปาของโปรดนางที่เรือนแรมไหลผู่...

เวลานี้เอง ฟันเทียนหนานก็โผล่มา หากใช้คำพูดของเป่าเออร์ ก็ต้องบอกว่าเหมือนเทพบุตรที่มาพร้อมกับถุงเหอเปาของนาง เหาะมาถึงอย่างสง่างาม พอคืนถุงเหอเปาให้นางแล้วก็จากไป ทั้งหมดเป็นเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ ข้ายังคงสับสนงงง แต่เป่าเออร์ถูกปั้นปั้นหัวใจอย่างรุนแรง จิตวิญญาณลอยเตลิดไปสามวัน จนข้าต้องใช้เสี่ยวหลงเปาของเรือนแรมไหลผู่เรียกวิญญาณนางกลับมา

เป่าเออร์เป็นผู้มีความสามารถที่ทำได้ยากยิ่งจริง ๆ เสียงร้องไห้ของนางทำให้ข้าได้อาจารย์และสามีมาอย่างละคน *เป่าเออร์เอ๋ยเป่าเออร์ หากไม่มีเจ้าแล้วข้าจะทำอย่างไรดี*

...

“เฉียนเออร์ เขาจะหรือจ้วงหยวนผู้นั้น” หลิวจี้ตั้งขัดจ้วงหวะการยื้อนรำลึกของข้า

ข้ากำลังคิดหาคำพูดอยู่ ฟันเทียนหนานก็ชิงตอบเอง “เป็นผู้เหนื่อยเอง ขอบังอาจถามนามคุณชาย”

“หลิวจี้ตั้ง ชายในดวงใจของเฉียนเออร์”

มารดาฉันเถอะ ข้าอยากจะพุ่งเข้าไปซัดลักที่ หลิวจี้ตั้ง *รอข้าฝึกวิชา “หัตถ์สลายเมฆา” ของอาจารย์สำเร็จเมื่อไร จะเด็ดหัวเจ้ามาเตะแทนลูกหนังแน่*

²¹ หรือแปลว่า “กระเป๋านิ้ว” เป็นกระเป๋าคำพูดเล็กๆ สำหรับใส่เงิน หรือของกระจุกกระจิก ทำเป็นรูปทรงต่างๆ เช่น ดอกไม้ น้ำเต้า ทับบิม แจกัน ลูกท้อ หรือ ฯลฯ

ข้าเหลือบมองพื้นเทียนทาน เขาเล็กคิ้วมยิ้มน้อยๆ ราวกับรอให้ข้าตอบ ข้าได้แต่หัวเราะแห้งๆ “ฮ่าๆ คุณชายหลิวชอบพูดล้อเล่นประจำ คุณชายฝันอย่าเข้าใจผิดไป”

“เฉียนเอ๋อร์...” หลิวจี้ตั้งร้อนใจอยากสอดปากเติมแก้

ข้าจ้องเขาตาขวาง พลังหมุนจอบกับพื้นเงียบๆ

หลิวจี้ตั้งมองข้า ก่อนจะมองพื้นที่ถูกจอบหมุนจนกลายเป็นหลุมแล้วเอามือลูบจมูก “เฉียนเอ๋อร์ เรื่องนี้ข้าคงต้องไปหารือกับท่านลุง”

คนที่มักจะร้องขอชีวิตไต่กระเบื้องข้า ช่างรู้จักอ่านสีหน้าและวาจาของข้าจริงๆ

ยามนี้ภายในลานเรือนกว้างขวางเหลือเพียงข้ากับพื้นเทียนทาน ลมฤดูสารทพฤษภาคมพัดกระโชกมา หอบเอากลีบดอกไม้ปลิวว่อนทั่วฟ้า พัดเนินสุสานบุปผาที่ข้าก่อไว้กระจายไปหมด ผมเฝ้าของข้าและเสื้อผ้าของเขา ยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิง คราวนี้ก็เลยดูน่าเศร้าอยู่หลายส่วน

ข้ามองกลีบดอกไม้สองกลีบที่ปลิวมาตกบนไหล่เขาอย่างใจลอย สัมผัสกับสีดำ ดูกลมกลิ้งกันอย่างน้อยน่าประหลาด

“ซึ่งเฉียน ลมแรงแล้วนะ”

ข้าพยักหน้าเห็นด้วย ลักพักจึงรู้ว่าเมื่อครู่เขาเรียกข้าว่าชิงเฉียน ฟังจากที่อี่เหนียงใหญ่เล่า ตอนข้าอายุครบเดือน มีหมอมดดูพเนจรคนหนึ่งจับยามสามตา ทำนายว่าในบรรดาธาตุทั้งห้า²² ข้าขาดธาตุน้ำ ดังนั้นพ่อข้าจึงนำตัวอักษรที่มิ่งคี่ประกอบของน้ำสองตัวมาตั้งชื่อให้ข้า²³ ผ่านมาสิบแปดปี ธาตุทั้งห้าของข้าขาดธาตุน้ำหรือไม่ก็ยังไม่รู้ แต่ข้าชอบดื่มน้ำเป็นพิเศษ

แต่“ชิงเฉียน” ชื่อสองอักษรนี้มิได้ถูกเรียกบ่อยนัก คนใกล้ชิดจะเรียกข้าว่าเฉียนเอ๋อร์ พวกบ่าวไพร่เรียกข้าว่าคุณหนู ส่วนคนอื่นๆ เรียกข้าว่าคุณหนูห่วย ไม่มีผู้ใดเคยเรียกข้าว่าชิงเฉียน อีกอย่าง ก่อนหน้านั้นเขายัง

²²ธาตุทั้งห้าตามหลักความเชื่อจีน ประกอบด้วย ไม้ ไฟ ดิน ทอง และน้ำ

²³ชื่อ “ชิงเฉียน” เขียนว่า 清淺 ประกอบด้วย (氵) ซึ่งก็คืออักษร “สฺย” (水) ที่แปลว่า น้ำ

เรียกข้าว่าคุณหนูหวังอยู่เลย จู่ๆ ก็เปลี่ยนไปเรียกซิงเฉียนเสียแล้ว ทำให้ข้า
รับมือไม่ถูกจริงๆ

พื่นเทียนหนานปิดกลีบดอกไม้บนไหล่ ออกถามอย่างมีมารยาท “ข้า
ขอเรียกเจ้าว่าซิงเฉียนได้หรือไม่”

เรียกไปแล้วค่อยมาถาม ก็เหมือนผายลมแล้วยังจะถอดกางเกงอีก
ไม่ใช่หรือ

สายตาข้ามองตามกลีบดอกไม้ที่เขาปิดปลิวตกลงพื่น “แล้วแต่คุณชาย
เถิด แต่ข้าคุ้นกับการถูกเรียกว่าเฉียนเอ๋อร์มากกว่า”

สีหน้าเขาสงบราบเรียบ “นานเข้าก็ชินไปเอง”

ชินกับผีเจ้าสิ จ้วงหยวนตายซาก!

ลมยิ่งพัดแรง

ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดพื่นเทียนหนานถึงยังไม่เข้าไปในห้องโถงเสียที
มายืนแสร้งอยู่ในลานเรือนเป็นเพื่อนข้า ทำให้ข้ารู้สึกระแวกระอ่วนยิ่งนัก
ได้แต่ยกจอบขึ้นมาขุดหลุมต่อ

เขาไม่ได้เข้ามาช่วย เอาแต่ยืนพิงต้นไม้ ปิดกลีบดอกไม้ที่ปลิวมาตก
บนไหล่อย่างใจเย็น ปิดไหล่ซ้ายเสร็จก็ปิดไหล่ขวาต่อ กลีบดอกไม้ร่วงโรย
ตามลมฤดูสารท

เป่าเอ๋อร์คือพระโพธิสัตว์มาโปรดในยามทุกข์เข็ญแท้ๆ เดินตึงตัง
เหมือนตีกองเสมอ ครั้งนี้ก็ไม่มีข้อยกเว้น นางกระโดดโลดเต้นเข้ามาพร้อมกับ
ตะโกนโหวกเหวก “คุณหนูๆ ลมแรงขนาดนี้ ท่านยังจะปลุกต้นไม้อีก
หรือ”

“...”

พระโพธิสัตว์สายตาไม่ดีเอาเสียเลย

ข้ากัดฟันแก้ไขคำพูดของนางใหม่ “ข้าฝังบุปผาอยู่”

เป่าเอ๋อร์มองข้าด้วยความสงสัย แล้วมองหลุมที่ข้าขุด พลังเย้ยด้วย
สีหน้าจริงจัง “คุณหนู หลุมนี้ของท่านฝังคนได้เลยนะเจ้าคะ”

ข้าสาบานได้ว่าข้าเห็นพื่นเทียนหนานกำลังหัวเราะ ทั้งยังหัวเราะลั่นเลียน
เสียด้วย

ข้ายิ้มหวานส่งสายตาให้เป่าเออร์มองไปที่ใต้ต้นไม้ “เป่าเออร์ ยังจำผู้มีพระคุณของเจ้าได้หรือไม่”

เป่าเออร์เคยรบเร้าขอให้อาจารย์สอนวิชายุทธ์ให้สักกระบวณท่า อาจารย์ถูกรบเร้าจนไม่มีทางเลือก สุดท้ายจึงคิดค้นกระบวณท่า “หมี่ดำปีนต้นไม้” มาสอนนาง กระบวณท่านี้คือ วิ่งปรีเข้าไปหาศัตรูอย่างรวดเร็ว กอดแล้วหนีบไว้ให้มันเหมือนหมี่ จากนั้นจับกอด กระบวณท่านี้ออกแบบขึ้นตามความถนัดของเป่าเออร์โดยเฉพาะ ดึงความได้เปรียบทางสรีระของนางมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด นำเสียดายที่กระบวณท่าเปี่ยมพลังสังหารนี้ถูกเป่าเออร์นำมาเล่นจนกลายเป็นการทักทายสนุกสนานที่ไร้ไอสังหารไป หลังจากนางสำเร็จวิชา ขอเพียงเจอหน้าคนที่นางชอบหรือเรื่องที่ทำให้นางดีใจ นางจะพุ่งเข้าไปหาอีกฝ่ายโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เป่าเออร์ปีนต้นไม้!

เป่าเออร์มองพื้นเทียนทานที่อยู่ใต้ต้นไม้ตาปริบ ๆ ก่อนจะยกชาย-กระบอง เดินอาด ๆ เข้าไปหา เชิดหน้าคำรามเสียงดัง “ท่านผู้มีพระคุณ!” พุง! หนีบ! กอด! กระบวณท่าอันยืดยาวนี้เสร็จสิ้นภายในชั่วลัดนิ้วมือ มีนำเล่าอาจารย์ถึงบอกว่าหากสามารถทะลวงจุดตันให้เป่าเออร์ได้ นางจะกลายเป็นยอดจอมยุทธ์ชนิดหาตัวจับยากคนหนึ่งเลยทีเดียว นำเสียดายที่ทะลวงไม่สำเร็จ จะแนวตั้งหรือแนวนอน หัวนางก็ทับตัน ทะลวงไม่ได้

ข้าเอาจอบตักขึ้นพลาถมองเป่าเออร์จับกอดจ้วงหยวนมู้นคนใหม่ตริ้งไว้กับต้นไม้ด้วยความลุ่มหลงทวนหัวใจ

ฝั่งบุปผาเสร็จ อีเหินยงสีฟ้าเข้าไปปักผ้าในห้อง ข้าไม่เข้าใจเลยว่าทำเช่นนี้ไปเพื่ออะไร พื้นเทียนทานกับท่านพอนั่งอยู่ในโถงรับแขก ที่ไหนจะมารับรู้ว่าข้าปักผ้าอยู่ในห้อง แต่ความคิดของพวกผู้ใหญ่ก็คาดเดาไม่ได้อยู่แล้ว ข้ากลับสบายใจเสียอีกที่หนีจากการต้มน้ำชาเป็นเพื่อนแขกอันแสนน่าเบื่อได้

ทว่าพอเหลือบเห็นเข็มปักผ้าที่กำลังโยยบินว่ายระบำอยู่ในมืออีเหินยงสี จากนั้นมองเข็มในมือข้าที่ประเดี๋ยวต่ายก็พันกันเป็นปม ประเดี๋ยวก็แทงเข้านิ้วข้าจนร้องโอดโอยแล้ว ข้าก็รู้สึกท้อใจจริง ๆ โชคดีที่ข้าเกิดมาเก่งในการค้นพบจุดแข็งของตนเอง ข้าคิดดูแล้วก็เห็นว่า หากเอาเข็มนี้ไปอาบยาพิษ

เลียนแบบสำนักถัง²⁴ แห่งชื่อชวณะก็ ข้าต้องทำได้ดีกว่าอี่เหนียงสี่แน่นอน
นี่เรียกว่าแต่ละคนมีด้านที่เก่งไม่เหมือนกัน

หลายเรื่องในชีวิตคนเราก็เป็นเช่นนี้ เจ้าคิดว่ามาถึงทางตัน แต่พอ
เปลี่ยนมุมมองความคิดใหม่กลับพบทางสว่างท่ามกลางความมืดมิด ลัทธิธรรม
ข้อนี้ข้ารู้จักก่อนใคร เพราะข้าฉลาด

“เฉียนเอ๋อร์ เป่าเอ๋อร์เป็นอะไรไป” ในที่สุดอี่เหนียงสี่ก็ทนไม่ไหว
นางหยุดมือที่ปักผ้าแล้วถามขึ้นมา

ข้ามองเป่าเอ๋อร์ที่เพิ่งกลับจากลานเรื่อนมา นั่งกลุ่มอกกลุ่มใจอยู่บน
ม้านั่งกลม เห็นแล้วก็เศร้าใจ สงสารสมองเรียบง่ายเหมือนมดของนางที่ต้อง
มาคิดเรื่องซับซ้อนเช่นนี้ คงลำบากนางเกินไปสินะ

“ไม่มีอะไรหรอกเจ้าคะ นางกำลังคิดถึงเรื่องชีวิตอยู่” ข้ายิ้มให้
อี่เหนียงสี่ พยายามทำให้นางสบายใจ

นางมองเป่าเอ๋อร์ด้วยความสงสัย ถามว่า “แต่ยัวร์องให้เตี้ยยิ้ม
เช่นนี้ นางไม่เป็นอะไรจริง ๆ หรือ ตอนนั้นบิดาข้าโมโหพี่ใหญ่ของข้าจน
เสียดสีก็มีอาการเช่นนี้เหมือนกัน”

ข้าลองเรียกเป่าเอ๋อร์สองครั้ง เป่าเอ๋อร์ก็ไม่ตอบสนอง ข้าจึงเริ่มวิตก
ขึ้นมาแล้ว

พอถึงมือเที่ยง ในที่สุดเป่าเอ๋อร์ก็ทำสงครามกับความคิดตัวเอง
เสร็จสิ้นเสียที มือเล็กๆ ของนางกำหมัดแน่น มองข้าทั้งน้ำตาคลอ แววตา
ใสที่وبرิสสุทธ์ดูจนน้ำฟูใส “คุณหนู ข้ายอมตัดใจ ยกคุณชายพันให้ท่าน!”

เป่าเอ๋อร์เล่นละครคุณธรรมเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อผู้อื่นได้
อย่างเศร้าสร้อยจับใจคนยิ่งนัก แม้แต่ข้ายังหักใจขัดอารมณ์นางไม่ลง ได้แต่
ต้องทำเป็นซาบซึ้งกุ่มมือนาง “เป่าเอ๋อร์ คุณหนูอย่างข้าจะไม่ลืมน้ำใจครั้งนี้
ของเจ้า”

อี่เหนียงสี่ที่อยู่ข้าง ๆ พิมพ์ด้วยสีหน้างุนงง “เหตุใดถึงได้กลายเป็น

²⁴ สำนักสมมติแห่งหนึ่งที่มีปรากฏในนิยายกำลังภายในของจีน ขึ้นชื่อเรื่องการใช้ค่ายกล
ยาพิษ และอาวุธลับ

เปาเอ๋อรัยคุณชายพินให้เล่า”

ท่านพ่อรั้งพินเทียนหนานให้อยู่กินมือเที่ยงด้วยกันอย่างมีไมตรี อันว่าไมตรีของท่านพอนี้ ผู้ที่เคยสัมผัสส่วนรู้ดี ได้ผลชะงัดดุจดาบพาดคอ

เป็นธรรมดาที่ข้าต้องนั่งโต๊ะเป็นเพื่อนแขก ตอนที่ข้าพาเปาเอ๋อรัยเดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่ พินเทียนหนานที่เดิมก้าวออกมาต้อนรับถึงกับชะงักแก้ทันทีพอเห็นเปาเอ๋อรัย จากนั้นก็ค่อยๆ ถอยหลังไปอย่างเจี๊ยบเซี๊ยบ คงจะยังผวาอยู่ ข้าเข้าใจดี

การกินอาหารที่บ้านเรานั้นยิ่งใหญ่เอิกเกริกเสมอ อื่นหนึ่งทั้งเก้า นั่งล้อมวงกัน มีคำกล่าวว่ามีคนสามคนอยู่รวมกันได้หัวหนึ่งโรง เท่ากับว่าบนโต๊ะกินข้าวมีจิวสามโรงเล่นพร้อมกัน ย่อมอีกที่ก่อกองเป็นธรรมดา

ข้างข้างๆ พินเทียนหนาน เขาไม่ได้พูดอะไรมาก ไม่ว่ากับผู้ใดก็ล้วนถามคำตอบคำ แต่เมื่อต้องรับมือกับสตรีที่อยากรู้ อยากเห็นถึงแก่คนในเวลาเดียวกันก็เพียงพอจะทำให้มือนี้เขากินข้าวไปได้แค่ไม่กี่คำ

กินข้าวเสร็จ ท่านพอกับบรรดาอื่นหนึ่งทั้งหลายต่างเห็นดีว่าข้าควรพาพินเทียนหนานไปเดินชมรอบๆ บ้าน แล้วไปนั่งเล่นที่ห้องส่วนตัวของข้า ทำความรู้จักคุ้นเคยกันสักหน่อย ปรกกายวารโรงแจ้งในแวตตาของเจ้าอ้วนหวัง ตอนที่เขาบอกให้ “ทำความรู้จักคุ้นเคยกันสักหน่อย” นั้นช่างน่าโมโหจนข้าเกือบกระทำปีตุษมาต เมื่อเผชิญหน้ากับพวกผู้อาวุโสหัวก้าวหน้าที่ไม่สนใจเรื่องธรรมเนียมมารยาทและกล้าทำตัวเป็นปฏิบัติต่อพิธีรีตองของระบบศักดิ์นา ข้ามักระงับความโศกเศร้าในใจไว้ไม่อยู่เสมอ

ข้ากับพินเทียนหนานถูกไล่เข้าห้องเหมือนเบ็ดถูกต้อนเข้าเล่า พอเข้ามาก็เห็นผ้าปักของข้ากับอื่นหนึ่งสว่างหรืออย่างไอ้อวด ข้าโอดครวญในใจ พอจะเข้าใจแล้วว่าพวกเขาจงใจทิ้งผ้าปักไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าข้ามีความสามารถมาก แต่ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดจึงไม่ทิ้งไว้เพียงผ้าปักของอื่นหนึ่งสี่ ไม่ต้องมีผ้าปักของข้าก็ได้ เหตุใดต้องวางเอาไว้ทั้งหมดด้วย จะใช้งานปักฝีมือประณีตของคนหนึ่งมาตอกย้ำฝีมือน่าสะพรึงจนทนดูไม่ได้ของคนหนึ่งหรืออย่างไร

ขณะที่กำลังเลาะจะทำหน้าหนาแอบอ้างเอาผ้าปักของอีเหินยงลี่เป็นของตนดีหรือไม่ ฟันเทียนหนานกลับถามว่า “ซู่ซื่อคือใครหรือ”

ข้าเดินเข้าไปใกล้ ๆ บนผ้าปักของอีเหินยงลี่ปักอักษรสองตัวว่า “ซู่ซื่อ” อย่างชัดเจน แฮ่อ ตั้งแต่นางช่วยพ่อฆ่าดูแลบุญชี ก็ติดนิสัยต้องลงนามกำกับลงในทุกสิ่งทุกอย่าง

ฟันเทียนหนานยังคงรอให้ข้าตอบ ข้าจึงได้แต่สลัดความคิดที่จะแอบอ้างแล้วตอบไปตามสัจธรรม “ซู่ซื่อคือชื่อเดิมก่อนแต่งงานของอีเหินยงลี่”

เขาพยักหน้า “ผ้าปักของนางเป็นผ้าปักซู่ชิว²⁵ หรือ”

ข้างงัน “นางแซ่ซู่ ผ้าที่ปักก็ต้องเป็นผ้านางซู่ปัก²⁶” ข้าคิดดูแล้วรู้สึกแปลก ๆ อดพิมพ์่าออกมาไม่ได้ “เช่นนั้นข้าแซ่หวัง ผ้าปักของข้าก็ต้องเรียกว่าผ้านางหวังปักด้วยหรือไม่”

รอยยิ้มบนใบหน้าฟันเทียนหนานพลันแข็งค้าง สะโงกมาดูผ้าปักที่ข้ายื่นบังไว้ “เจ้าปักลายนกยวนยาง²⁷ หรือ”

ข้าจนคำพูดแล้ว เหตุใดฟันเทียนหนานชอบทำตัวเป็นศัตรูกับข้าอยู่เรื่อย ตั้งแต่ข้าเริ่มหัดเย็บปัก อีเหินยงลี่ก็รู้สึกเหลือเชื่อเกี่ยวกับทักษะด้านการปักผ้าของข้า ด้วยความจนปัญญา นางจึงขอเพียงให้ข้าปักลายนกยวนยางให้ดีก็พอ ข้าก็ปักแต่ลายนกยวนยางมาตลอด จนมีครั้งหนึ่ง จู่ ๆ อีเหินยงลี่ก็พูดกับข้าด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “เจียนเออร์ ภาพที่เจ้าปักไม่เหมือนยวนยางเลย มันเหมือนนกเปิดน้ำมากกว่า แต่เราก็ดีเหมือนกัน ยวนยางดาษดั้นเกินไปใคร ๆ ก็ปักลายนกยวนยาง เจียนเออร์ของเราไม่เหมือนใคร ต่อไปปักนกเปิดน้ำก็พอ”

ตั้งแต่นั้นมาข้าจึงปักแต่นกเปิดน้ำ เพราะข้าเป็นคนโดดเด่นที่ไม่ดาษดั้น

²⁵ เป็นคำเรียกผ้าปักที่มีชื่อเสียงของซู่โจว ในมณฑลเจียงซู

²⁶ ในภาษาจีน คำว่า “ซู่ชิว” (苏绣) ที่ใช้เรียกผ้าปักซู่โจว มีความหมายตามตัวอักษรว่า “ซู่เย็บปัก” คำว่า “ซู่” เป็นชื่อย่อของเมืองซู่โจว และยังใช้เป็นแซ่ของชาวจีนด้วย ส่วน “ชิว” แปลว่า ผ้าปัก หรือปักผ้า

²⁷ หรือเรียกอีกชื่อว่าเปิดแมนดารีน เป็นนกที่มีคู่ตัวเดียวตลอดชีวิต หากคู่ของมันตายอีกตัวจะตรอมใจตายตามไม่ยอมมีคู่ใหม่ จึงถือเป็นสัญลักษณ์ของรักแท้สำหรับชาวจีน

ข้าจึงเข้าไปในดวงตาของพี่นเทียนหนาน “ไม่ใช่ นกเปิดน้ำต่างหาก”

อาจเพราะความหนักแน่นจริงจังของข้าโน้มหัวใจเขาได้ เขาจึงเพียงแค่พยักหน้าอย่างจริงจัง เอ่ยปากชมตามมารยาท “มีความสุขดีไซของนกเปิดน้ำ และความปราดเปรี้ยวของนกยวนยาง”

สมแล้วที่เป็นจิ้งหยวน วาจาไริยางอายเช่นนี้ก็ยังพูดออกมาได้ ช่างควรค่าแก่การกราบไหว้เทิดทูนจริงๆ

หลังจากบทสนทนาสั้นๆ นั้น ข้าก็ยืนที่มืตือ ไม่รู้ว่าจะต้อนรับขับสู้เขาอย่างไรดี โชคดีที่เขาั่งลงเอง รินชาติ่เองอย่างสบายอารมณ์ ทั้งยังชวนข้า “เจ้าตี่มาด้วยหรือไม่”

ข้าก็ยกแก้อืมานั่ง “ไม่ละ คุณชายตามสบาย”

แน่นอนว่าคำพูดนี้ก็พูดไปอย่างนั้นแหละ เขาทำตัวตามสบายจนไม่รู้จะสบายอย่างไรแล้วนี้

เขาตี่มาอีกหนึ่งแล้วเอ่ย “ข้าเรียกเจ้าว่าชิงเฉียนแล้ว หากเจ้ายังเรียกข้าว่าคุณชายจะไม่ดูห่างเหินหรือ”

ข้าได้แต่เอออออกล้อยตาม “เอ่อ...เช่นนั้นข้าเรียกว่า...เทียนหนานตี่หรือไม่เจ้าคะ”

บิบเสียงเล็กใใส่จริตจะก้านไม่ไ่ชงานถนัดของข้าเลยจริง ๆ พูดจบก็ทำเอาข้าเซ็ดพินจนแทบลืก

แต่เขากลับพอใจมาก อมยิ้มพลางพยักหน้า

“คุณหนู เลี้ยวหลงเปาที่ทานให้ข้าไปซื้อได้แล้วขอรับ” เสียงอาเตाप่อคร้วมาถึงกอนตัวเสมอ

พี่นเทียนหนานนิ้วหน้ามองอาเตाप น้ำเสียงเย็นชาขึ้นมากทันที “เจ้าเข้าออกห้องคุณหนูตามใจชอบเช่นนี้ เกรงว่าจะไม่เหมาะสมกระมัง”

ข้ามองประตูห้องที่เปิดกว้างเพื่อกันคำครหา เขาจะให้อาเตापเคาะประตูตรงไหนกัน

อาเตापยืนกระลับกระล่าย เอ่ยตะกุกตะกัก “ข้า...ข้า ข้าไม่ได้...”

ข้าโบกมือตัดบทเขา “เจ้าออกไปเถอะ วางเลี้ยวหลงเปาไว้ก็พอ”

อาเตापรีบถอยหนีหัวซุกหัวซุนออกไปทันที

เสี้ยวหลงเปาบนโต๊ะกำลังร้อน ๆ ควันฉุย ฟันเทียนทานหน้าตาหะมึน ท่ามกลางคว้นร้อนกรุ่น ข้ามองเขา แล้วมองเสี้ยวหลงเปา ก่อนจะถามตามมารยาท “คุณชายฟัน...แต่็ก...เทียน...เทียน...ทาน ข้าเห็นเมื่อกลางวันท่านกินไปได้ไม่เท่าใด จึงให้คนไปซื้อเสี้ยวหลงเปามา ท่านลองชิมดูว่าถูกปากหรือไม่”

การรู้จักประเพณีและพลิกแพลงตามสถานการณ์เป็นหนึ่งในความสามารถของข้า เดิมเสี้ยวหลงเปานี้ข้าให้คนไปซื้อมาลอบใจเป่าเออร์ที่กำลังจมอยู่ในอารมณ์ซำรักอันงดงาม แต่ยามนี้เสี้ยวหลงเปาสามารถช่วยชีวิตอาเตาเอาไว้ได้ หากเป่าเออร์รู้ก็คงยิ้มออกเช่นกัน

ฟันเทียนทานมีสีหน้าอ่อนลงดังคาด “เจ้าช่างมีจิตใจบริสุทธิ์ถึงดงามจริง ๆ”

ข้าหัวเราะแห้ง ๆ อย่างร้อนตัว “รีบกินตอนร้อน ๆ เกิด”

เขาเคิบเสี้ยวหลงเปาลูกหนึ่งแล้วยื่นมาจ่อปากข้า ข้าสะดุ้งตกใจ มือข้าปิดอกทันควัน ตะเกียบกระเด็นไปกระแทกบานหน้าต่าง เกิดรอยเปื้อนเป็นทางยาวจาง ๆ บนผิวไม้

เห็นที่หลายวันมานี้พลังยุทธ์ของข้าจะรุดหน้าขึ้นมากอย่างน่าประหลาด น่าจะเป็นเพราะยาผีบอกอะไรนั้นที่ก่อนหน้านี้ศิษย์พี่ให้ข้ากินคงออกฤทธิ์ขึ้นมา จะว่าไป ตั้งแต่ที่ข้าทิ้งข้าไว้บนหลังคาคราวก่อนข้าก็ไม่ได้เจอเขาอีกเลย คงมิใช่ว่าพ่อได้ยิวว่าข้ากำลังจะแต่งงาน ก็รู้สึกอับอายที่ตนเป็นศิษย์พี่แต่กลับแต่งงานช้ากว่าศิษย์น้องจนไม่กล้าโผล่หน้ามาหอรอกนะ เจอกันคราวหน้าข้าต้องทำให้เขาเข้าใจว่าข้ามิได้ดูแคลนเขา

“ซึ่งเขียน วิชาที่เจ้าใช้คือหัตถ์สลายเมฆาหรือ” ฟันเทียนทานว่า พลังหยิบเสี้ยวหลงเปาลูกหนึ่งใส่ปาก ถามด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ เหมือนกำลังพูดคุยเรื่องดินฟ้าอากาศ

ขณะที่กำลังอุทานในใจว่าจิตใจเขาช่างแข็งแกร่งเสียจริง ข้าก็หัวเราะแห้ง ๆ “ที่แท้เรียกว่าหัตถ์สลายเมฆาหรือ พ่อของเป่าเออร์เป็นคนสอนข้า ท่านก็รู้จักเป่าเออร์นี้...ร้ายกาจมาก”

ดูเหมือนเขาจะมีใช้คนอยาการู้ อยากเห็นเท่าใดนัก เพียงแค่พยักหน้า

นิ้วมือเรียวยาวหยิบเสี้ยวหลงเปาขึ้นมากินลูกแล้วลูกเล่า

ไม่รู้เพราะเหตุใดข้าจึงรู้สึกกังวลอยู่ลึก ๆ

ตอนที่เขากินจนเหลือลูกสุดท้าย เปาเอ๋ออร์ก็นำเท้าเสียดังเหมือนตึกกลอง ร้องโหวกเหวกพุ่งเข้ามา “คุณหนู ๆ อาเตาบอกว่าท่านซื้อเสี้ยวหลงเปามาให้ข้า”

มือของพี่น้องเทียนหนานที่ถือเสี้ยวหลงเปาเตรียมจะเอาเข้าปากพลันหยุดชะงัก เผชิญหน้ากับสายตาแค่นเคืองของเปาเอ๋อร์ “ซึ่งเฉียนบอกว่าซื้อมาให้ข้าต่างหาก”

เปาเอ๋อร์เกาหัว หันไปถามข้า “คุณหนู ใครคือซึ่งเฉียนเจ้าคะ นางถือดีอะไรเอาเสี้ยวหลงเปาที่ท่านซื้อให้ข้าไปให้คนอื่น”

ข้านั่งไม่ติด เกือบจะตกจากเก้าอี้ ต้องจับโต๊ะประคองตัวไว้ พลังเอ่ย “ซึ่งเฉียนก็คือข้าเอง”

เปาเอ๋อร์ทำหน้าที่ไม่เข้าใจ “คุณหนู ท่านซื้อซึ่งเฉียนตั้งแต่เมื่อไรอีกอย่าง ท่านเอาเสี้ยวหลงเปาที่ซื้อให้ข้าไปให้คนอื่นได้อย่างไร!”

นางยังเน้นเสียงคำว่า “คนอื่น” ด้วย แต่ไหนแต่ไรเปาเอ๋อร์เป็นคนแบ่งแยกรักและเกลียดอย่างชัดเจน เสี้ยวหลงเปาแข่งเดียวมากพอที่จะทำให้พี่น้องเทียนหนานเปลี่ยนจากผู้มีพระคุณกลายเป็นคนอื่นได้

เดิมข้ายังกังวลกับพี่น้องเทียนหนาน แต่พองยหน้าเห็นสีหน้าเขาเหมือนกำลังชมเรื่องสนุก ก็กัดฟันพูดว่า “เปาเอ๋อร์ ห้ามเสียมารยาท ผู้มาเป็นแขกอีกอย่าง เสี้ยวหลงเปาเย็นแล้วจะไม่อร่อย ข้าหาเจ้าจนทั่วก็ไม่เจอ แทนที่จะทิ้งไว้ให้เย็นชืดแล้วถูกเอาเตาเอาไปเลี้ยงเจ้าเสี้ยวเฮยท้ายตรอก สู้ให้คุณชายพี่น้องยังดีเสียกว่า”

พูดจบ ข้าก็กลั้นใจรอพี่น้องเทียนหนานตอบ ไม่คาดว่าเขาเพียงกินเสี้ยวหลงเปาลูกสุดท้ายจนหมด แล้วยื่นมือมาขอผ้าเช็ดมือจากข้า

ข้าหงุดหงิดใจนัก รู้สึกเหมือนต่อยกกำแพงเต็มแรง ใครจะรู้ว่ากำแพงนั้นทำจากปุ๋ยฝ้าย ดูดซับแรงจนหมดจด แม้แต่เสียงก็ไม่มี

พี่น้องเทียนหนานใช้ผ้าเช็ดหน้าข้าเช็ดนิ้วมืออย่างสบายอารมณ์ “เวลาไม่ช้าแล้ว ข้าควรกลับจวนแล้ว”

ข้าพยามข่มอารมณ์ เอ่ยเสียงอ่อนโยน “ข้าไปส่งคุณชายนะเจ้าคะ”
เขายิ้ม “ไม่ต้องส่งหรอก ชิงเจียน หากเจ้าไม่ขัดข้อง ข้าจะขอให้
ท่านแม่ข้าหาฤกษ์มงคล แล้วเราก็แต่งงานกันเถิด”

ตลอดหลายชั่วยามที่ผ่านมา ข้าอึดอัดคับข้องอย่างยิ่งกับเรื่องที่ต้อง
แต่งงานกับเขา บุรุษผู้นี้คาดเดายากเกินไป ข้ามักรู้สึกสะท้านหลังเสมอ
ยามอยู่ใกล้เขา

ข้ามองเขาด้วยแวตัจจริงใจอย่างที่สุด “สมบัติของพ่อข้าจะถูกแบ่ง
ออกเป็นสิบส่วน เป็นของข้าและอี่เหนียงทั้งเก้าคนละส่วน ตอนกลางคืนข้า
นอนตื่น ชอบตีคน ส่วนสาวใช้ที่จะติดตามข้าออกเรือนไปคือเป่าเออร์”

เขาพยักหน้าด้วยท่าทีคล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิง “ข้าไม่กลัว เรื่องเหล่านี้
ข้าไตร่ตรองมาหมดแล้ว เช่นนั้นรอให้กำหนดวันได้แล้ว ข้าค่อยแวะมาใหม่”

กล่าวจบก็เดินตัวปลิวจากไป ทั้งข้าให้ยืนอึ้งกับความเร็วของฝีเท้าเขา
อยู่ที่เดิม

2

ช ม จั น ร์

อารมณ์รักของเด็กสาวคือโรดร้ายชนิดหนึ่ง
กีดกันลึกถึงไขกระดูก ไร้นทางเหยียวยา

ยามสามเก็ง ข้ากำลังหลับฝันหวาน หน้าต่างค่อยๆ ถูกผลึกเปิด
ออก

“เชียนเออร์”

ศิษย์พี่ใหญ่เจ้าบ้าที่กลางวันกลางคืนกลับตาลปัตรนี้ ชาวยุทธ์ต้อง
ปล่อยให้คนอื่นเขาได้หลับได้นอนกันบ้างสิ ข้าคิดอย่างซุนเคื่อง พลิกตัว
จะหลับต่อ

“เชียนเออร์ เจ้าไม่ยอมเจออาจารย์แล้วหรือ”

อาจารย์? อาจารย์ใจหมาปาปอดสุนัข¹ นั้นนะหรือ

ข้าติดตัวลุกขึ้นจากเตียง สวมเสื้อตัวนอกทับ ศิษย์พี่ใหญ่นอนอยู่
นอกหน้าต่าง ส่วนอาจารย์นั่งกระดิกเท้าโบกมือให้ข้าอยู่บนหลังคาเรือนฝั่ง
ตรงข้าม

ข้าผูกสายรัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย พลิกตัวกระโดดออกไปทางหน้าต่าง
แล้วเหาะขึ้นไปบนหลังคาด้วยความช่วยเหลือของศิษย์พี่ใหญ่ ยังไม่ทันเย็นได้
มันคง ข้าก็เปิดฉากต่ออาจารย์ทันที “ตาเหม่าน่าตาย ในที่สุดก็ยอมโผล่หัว

¹ หมายถึง จิตใจโหดเหี้ยม ไม่เหลือความเป็นคน

มาแล้วหรือ ข้ายังนึกว่าท่านไปฝึกคัมภีร์ทานตะวัน² แล้วเสียอีก”

อาจารย์เป็นพวกคลังไคลัวชายุทธ์ เขาตื่นนอนทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ ลัมผัสวิชาของแต่ละสำนักในยุทธภพ มีเพียงคัมภีร์ทานตะวันเท่านั้นที่เขา ไม่อยากไต่ยีนแม้แต่ชื่อ เพราะกลัวว่าหากไต่ยีนมากเข้าจะอดใจใคร่รู้ไม่ไหว คัมภีร์ทานตะวันเผยแพร่อยู่นิเวศยุทธภพมาช้านาน ไม่เห็นจะลึกลับซับซ้อน ลักนิต ถึงขั้นหาซื้อฉบับคัดลอกได้ตามท้องตลาดด้วยเงินเพียงเหวิน³ เดียว แต่คนที่ฝึกวิชานี้สำเร็จมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย สาเหตุหลักต้องยกความดี ความชอบให้คำขวัญติดหูที่ว่า “อยากฝึกวิชาสำเร็จ ต้องตอนตนเอง”

อาจารย์รอนข้านั่งลงแล้วก็เขกหัวข้า “เจ้าศิษย์น้อย ไม่ทันไรก็โตน แต่งงานได้แล้วหรือนี่”

ข้ากระซิบเสื่อคลุม “ต้องขอบคุณตาเฒ่าอย่างท่านที่ยังจำศิษย์คนนี้ได้อยู่”

อาจารย์เหลือบมองศิษย์พี่ใหญ่ที่ยืนเงิบมาตลอด แล้วเอ่ยกับข้าว่า “เจี้ยนเอ๋อร์ เจ้าอยากแต่งงานหรือว่าถูกพ่อเจ้าบังคับ”

ข้ามองศิษย์พี่ใหญ่อย่างขุ่นเคือง “ท่านคาบข่าวเอาไปนินทาให้อาจารย์ ฟังหรือ”

อาจารย์เขกหัวข้าอีกที “เป็นอาจารย์แล้วจะรู้ข่าวมงคลของเจ้าไม่ได้ หรือ”

ข้าจึงได้แต่อธิบายอย่างเรียบง่าย “เมื่อถึงวัยสมควร บุรุษพึงแต่งงาน สตรีพึงออกเรือน จะเรียกว่าถูกบังคับให้แต่งงานไม่ได้หรอก”

อาจารย์ยังคงเกลี้ยกล่อมไม่ลดละด้วยความหวังดี “เจี้ยนเอ๋อร์ หากเจ้าแต่งงาน แล้วชีวเอ๋อร์จะทำเช่นไร เจ้านี้มันได้เขาแล้วก็ทิ้งขว้าง ต้องถูก

²ชื่อคัมภีร์ยุทธในนิยายกำลังภายในของจินยง (กิมย้ง) ปรากฏครั้งแรกในเรื่อง *กระบี่เย้ยยุทธจักร* คิดค้นโดยขันทีผู้หนึ่ง มีจุดเด่นด้านกระบวนท่ารวดเร็วสุดยอด และวิธีการฝึกที่ประหลาดพิสดาร

³หน่วยเงินจีนโบราณ 1,000 เหวิน (อี่แปะ) เท่ากับ 1 ก้วน (พวง) 1 ก้วน เท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

จับใส่กระซุมุไปถ่วงน้ำ⁴

ข้ามองศิษย์พี่ใหญ่ เขากำลังมองจันทร์กระจ่างด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกราวกับว่าเรื่องที่เรากำลังเป็นเป็นเรื่องของเจ้าเสี่ยวเหยงหมาด่าท้ายตรอก

น้อยนักที่อาจารย์จะถามเช่นนี้ หากศิษย์พี่ใหญ่มีใจให้ข้าแม่สักครึ่งส่วน เราคงเป็นคู่สวรรค์สร้างที่ผู้คนในยุคเทพต่างชื่นชมไปนานแล้ว

คิดถึงคราวที่ข้าเข้าพิธีปักปัน⁵ ตาเฒ่าเฒ่าขานนักเล่นนิทานของเรือนแรมไหลผู้กำลังเล่าเรื่อง *จอมยุทธ์เทพอินทรี*⁶ อย่างออกรสออกชาติ เรื่องราวระหว่างอาหญิงผู้นั้นกับก๊วเออร์ช่างแสนรันทดและตราตรึงใจ ชวนให้คนฟังเศร้าจนน้ำตาไหล

ข้ายังจำได้ว่าคืนนั้นก็เหมือนเช่นคืนนี้ ศิษย์พี่ใหญ่ยืนอยู่บนหลังคาจันทร์ราสูกสกาวยลอยอยู่เหนือศีรษะ ชุดขาวพลิ้วสะบัด ฟาลีขิตดินอำนวยคนสามัคคี⁷ หัวใจของข้าคล้ายถูกผ่าแยะออก จากนั้นก็สื่อความนัยให้เขาอย่างอ้อม ๆ ว่า “*มีผู้รามาเลี้ยงอินทรีด้วยกันสักตัว*” ศิษย์พี่ใหญ่ปฏิเสธซ้ำอย่างไรเรื่อยไป เขาคิดว่าแม้แต่นกข้ายังเลี้ยงไม่รอดเลย นับประสาอะไรกับเลี้ยงอินทรี ทารุณสัตว์เปล่า ๆ ข้าจึงตระหนักได้ว่าการคุยกับชาวยุทธ์จะพูดจาอ้อมค้อมไม่ได้ จึงเอ่ยตามตรงว่า “*ข้ายินดีโบยบินเคียงคู่ท่าน*” พอศิษย์พี่ใหญ่ได้ฟัง เขาก็พลิกทันที เหยียบกระเบื้องหลังคาเรือนพ่อข้าแตกไปสองแผ่น แล้วก็แผ่นแนบไปเลย

ต่อมาเขาแสดงท่าทีอย่างอ้อม ๆ ว่าเขาคิดกับข้าเช่นพี่ชายกับน้องสาวมิได้มีใจปฏิพัทธ์เช่นชายหญิง

อันว่าความรักนี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจบังคับฝืนใจกันได้ ข้าเข้าใจดี เพียง

⁴ เป็นการลงโทษชายหญิงที่ลักลอบคบชู้กันในสมัยโบราณของจีน

⁵ พิธีซึ่งจัดขึ้นเมื่อเด็กหญิงอายุครบ 15 ปี เพื่อแสดงว่าเป็นหญิงสาวเต็มตัว พร้อมออกเรือนได้

⁶ *มังกรหยก* ตอน *ตำนานศึกเทพอินทรี* มีตัวละครเอกคือเสี่ยวหลงหนี่ (เสี่ยวหลง-หนี่) และหยางก๊ว (เอี้ยก้วย)

⁷ หมายถึง จังหวะเวลา สิ่งแวดล้อม และคน สามองค์ประกอบสอดคล้อง คือปัจจัยแห่งความสำเร็จ

แต่เขายังคงทิ้งบาดแผลไว้ในหัวใจอันอ่อนเยาว์ไว้เพียงสิ่งที่คิดเกินเลยของข้า ตอนนั้นข้าสาบานกับตนเองในใจ ใต้หล้าแม่น้ำริ้วสามพันหลี่^๘ ข้าจะไม่มีวันเลือกเขาอีกเป็นอันขาด!

ข้าตอบให้ล่ออาจารย์เบา ๆ “พูดเช่นนั้นไม่ถูก คิษย์พี่ขาดตัวบัญญัติ หมายเลขหนึ่งอย่างข้าไปสักคน ก็ยังอยู่ดีมีสุขได้ทุกวัน”

อาจารย์นึกคำพูดลึกลับซึ่งเบี่ยงหลักการไม่ออกไปชั่วขณะ ได้แต่เอ่ยกับ คิษย์พี่ “ซิ่วเออร์ เรื่องของพวกเขาเจ้าอาจารย์จะไม่ยุ่ง เจ้าอธิบายกับนางเอง แล้วกัน”

คิษย์พี่ใหญ่เพิ่งรู้สึกมีส่วนร่วมบ้างก็ตอนนั้น สายต่ายังคงทอดมองไปไกล แววดตาเลื่อนลอย น้ำเสียงแผ่วเบา “เจี้ยนเออร์ ข้าสามารถรับเจ้า เป็นภรรยาได้ เจ้าไม่จำเป็นต้องน้อยเนื้อต่ำใจเช่นนี้เลย”

ข้าเองก็ทอดสายตามองไปไกลเช่นกัน เห็นเพียงสีด้ามืดมืดทุกแห่งหน ดังนั้นจึงผละสายตากลับมา “คิษย์พี่ใหญ่ ข้าไม่ได้น้อยเนื้อต่ำใจอะไรเลย การได้แต่งงานกับจ้วงหยวนเป็นสิ่งที่สตรีตั้งไม่รู้เท่าใดใฝ่ฝันถึง”

คิษย์พี่ใหญ่จุนขึ้นมา “เจ้ามีเซ่สตรีทั่วไปเสียหน่อย!”

ข้าจับทางไม่ถูกกว่าคำพูดนี้เขาชมหรือด้อยค่าข้ากันแน่ จึงไม่ท้อไม่อือ เพียงแต่ถอนหายใจ

หลังจากคิษย์พี่ใหญ่สงบสติอารมณ์ได้แล้วจึงเอ่ยเสียงเรียบ “เจ้ากำลังเอาคืนข้าใช่หรือไม่ ข้า...ข้ายินดีแต่งงานเจ้าเป็นภรรยา เมื่อก่อนอายุเจ้ายังน้อย ข้าจึงไม่ได้มีความคิดในทางนั้น แต่ตอนนี้เจ้าโตเป็นสาวสะพรุ่งแล้ว ข้าย่อมสามารถ...”

น้ำเสียงแผ่วเบาวิ้งเวงของเขาทำเอาข้าฟังแล้วขนลุก รวากับเราสองคน กำลังจะเข้าวิวาห์ผี

ข้ากระดิกขาเลียนแบบอาจารย์บ้าง “คิษย์พี่ ข้าปล่อยวางได้ตั้งนาน

^๘มาจากสำนวนเต็ม “แม่น้ำริ้วสามพันหลี่ เพียงหนึ่งจอกดับกระหาย” แปลว่า ต่อให้คนบนโลกนี้มีมากมายนับหมื่นแสน ก็จะขอรักเจ้าคนเดียว ในบริบทนี้เอาเฉพาะท่อนแรกมาใช้เพื่อสื่อว่าในโลกนี้มีผู้ช่วยมากมาย ข้าจะไม่มีวันเลือกเจ้าอีกแล้ว

แล้ว มิเชนนั้นด้วยนิสัยของข้า ไหนเลยจะยังให้เปาเออร์ต้นพระกระโดด
กำแพงมาให้ท่านกินอีก”

ศิษย์ที่คงคาดไม่ถึงว่าจู่ ๆ ข้าจะพูดถึงพระกระโดดกำแพงขึ้นมา จึง
เงยไปชั่วขณะ

อาจารย์เห็นเราสองคนต่างฝ่ายต่างชะงักงัน ก็ถอนหายใจยาวเอ่ยว่า
“ถามโลกหล้ารักนั้นเป็นฉันใด โลกหล้าตอบว่า เหมือนผายลมแล้วถอด
กางเกงนั่นแล”

ข้าอูทานด้วยความทึ่ง มีเพียงปรมาจารย์แห่งอู่หลิน^๑ ผู้ยิ่งใหญ่อย่าง
อาจารย์เท่านั้น ที่สามารถใช้ความกระฉ่างแจ้วในชีวิตวิเคราะห์ความลึกลับ
ของความรักด้วยคำพูดเรียบง่ายทว่าลึกซึ้งเช่นนี้ได้

การชมจันทร์บนหลังคาเป็นการพักผ่อนหย่อนใจของเราศิษย์
อาจารย์สามคนมาตลอด แต่นี่ก็เข้าปลายฤดูสารทแล้ว กลางคืนอากาศเย็น
จัด ข้าสู้อพวกเขาไม่ได้ กำลังภายในของพวกเขาแข็งแกร่ง เกรงว่าต่อให้
วิ่งหุ่ลมท่อมฟ้าในทุ่งทิมะก็คงไม่รู้ลึกลึทหนาว แต่กำลังภายในของข้าใกล้เคียง
กับคำว่าไม่มี แผ่นกระเบื้องหลังคาเย็นเฉียบ ข้านั่งจนบันท้ายแช่แข็ง กอปร
กับนั่งชมจันทร์มาหนึ่งชั่วโมง ดวงจันทร์จะยิ้มให้ข้าสักครั้งก็ไม่ มี ส่วนศิษย์พี่
ที่อยู่ข้างๆ ยิ่งไม่หันมาแลข้าด้วยซ้ำ ข้าจึงยั้งงว ได้แต่เสนาว่า “ดีกมากแล้ว
อาจารย์ท่านก็อายุปุ่นนี้แล้ว มีสู้รบกลับไปพักผ่อน?”

อาจารย์ลูกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉง “เฉียนเออร์ ก่อนแต่งงาน
พาจ้วงหยวนผู้นั้นมาให้อาจารย์เห็นหน้าค่าตาสักหน่อยสิ”

ข้ายังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะให้พินเทียนทานรู้ความผันเรื่องต่อคุณภพ
ของชาติหรือไม่ จึงไม่กล้ารับปากอาจารย์ เพียงเอ่ยรับไปตามเรื่อง “ไว้ถึง
ตอนนั้นจะเชิญอาจารย์มาดื่มสุรามงคลแล้วกัน”

ศิษย์พี่ใหญ่ทิมแห่งข้าด้วยสายตาแค่นเคื่อง “หวังชิงเฉียน ข้าไม่คิด
เลยว่าเจ้าจะเป็นคนได้ใหม่ลึ้มเก๋าเช่นนี้”

เฮ้อ คำพูดคำจาเช่นนี้ไปเอามาจากไหนอีกแล้ว

^๑ บู้ลิม (อ่านแบบแต่จิว)

อาจารย์แจกมะเหงกศิษย์พี่ใหญ่ไปหนึ่งดอก “ตัวนัจฉานชีวิต เจ้าพูดเพื่อเจ้าอะไร! เจ้านั้นมันทำบาปไว้แล้วหนีไม่พ้นจริง ๆ!”

ในใจข้าเห็นด้วยอย่างยิ่ง นับวันตาเต๋ายิ่งเป็นคนมีเหตุผลขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว

ศิษย์พี่ใหญ่ทิ้งสายตาพุ่งเคืองมาที่ข้าก่อนจะจากไป อาจารย์ตบหัวข้าเบา ๆ อย่างอ่อนโยนแล้วตามเขาไป

และเป็นอีกครั้งที่ข้าต้องนั่งจ้องอยู่บนหลังคา อยากร้องไห้แต่ไร่น้ำตา รอให้บ่าวที่ฝ้ายามกะดึกผ่านมาช่วย...เพียงแต่คืนนี้บ่าวแอบอุ้งงาน ข้ารอแล้วรอเล่า รอจนหมดแรง สุดท้ายก็ผล็อยหลับไป

เช้าตรู่วันต่อมา อาเตาตื่นขึ้นมาหุงหาอาหารก็เห็นข้าหลับไม่รู้เรื่องอยู่บนหลังคา จึงเรียกชายฉกรรจ์สามสี่คนมาพาข้าลงไป

โชคไม่ดีที่ข้าถูกลมเย็นจนจับไข้ ตัวร้อนทั้งวันทั้งคืน พอข้าจึงเจริญหมอผีมาทำพิธีตรงหน้าเตียงข้า ถึงอย่างไรเรื่องที่ถูกสาวซึ่งควรจะนอนอยู่บนเตียงดี ๆ กลับไปโผล่อยู่บนหลังคาเรือนเขาก็เป็นเรื่องเลวร้ายมาก ศิษย์พี่ใหญ่และอาจารย์แอบมาเยี่ยมข้าหลายครั้ง ถึงโอกาสที่ข้าไร้เรี่ยวแรงซัดซิ้น ยัดยาลูกกลอนแปลก ๆ ใส่ปากข้าไม่น้อย ฝ่ายหลังจี้ตั้งกับเป่าเออร์मार้องให้คร่ำครวญราวกับไว้ทุกข์ข้างเตียงข้าแทบทุกวัน ข้าล้มป่วยครั้งนี้ กลับกลายเป็นทำให้สองคนนี้บังเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ ร้องไห้จนหอบตัวโยนไปตาม ๆ กัน เข้าหากันได้ดีอย่างไม่มีที่ติ ส่วนพื่นเทียนหานั้นหมั่นมาเยี่ยมข้าอยู่เสมอ ทุกครั้งจะยืนที่หัวเตียงพูดจาเป็นห่วงเป็นใย ทำนองว่าพักผ่อนให้มาก ๆ ขอให้หายวันหายคืน และดูเหมือนยังพูดด้วยว่าโชคชะตาช่างกลั่นแกล้งคน ข้ายินดียกขาดเสมอคิ้วกับเจ้า หวังว่าเมื่อถึงตอนนั้นเจ้าจะเข้าใจข้า...ข้าจับไข้จนไม่รู้สึกรู้สีกตัว จึงไม่แน่ใจว่าตื่นอยู่หรือกำลังฝัน แต่ในใจรู้สึกอึดอัดอย่างไร้สาเหตุ

ข้าป่วยอยู่ครึ่งเดือนจึงลุกจากเตียงได้ พอลงจากเตียงมาล้างหน้าหิวผมส่องคันฉ่องแล้วก็ต้องตกใจ ใบหน้าซูบซีวนั้นช่างน่าเวทนาจนทนดูไม่ได้

ล้างหน้าหิวผมเสร็จแล้ว ข้ายังคงสังเวชใจกับใบหน้าซูบซีวนั้นใน

คันฉ่อง ท่านพ่อส่งคนมาแจ้งข้าว่า งานแต่งงานของข้ากับพี่นเทียนหนาน กำหนดเป็นวันที่ห้าเดือนหน้า ข้านับนิ้วดู เหลือเวลาอีกเพียงหกวัน ดังนั้น ข้าจึงลากสังขารปางตายนี้ไปต่อว่าเจ้าอ้วนหวัง

ตอนข้าบุกเข้าไปในห้อง เจ้าอ้วนหวังกำลังร่ำสุรากระเช้าเข้าเหย้าเหยงกับ อี้เหนียงเก้า ดูสุส่ารามาญรากับเทพเซียน สองคนเห็นข้าเข้ามากรีบผละออก จากกัน ทำอย่างกับถูกจับได้ว่าเล่นซู้เช่นนั้นแหละ

เจ้าอ้วนหวังมีอสูน “เฉียน...เฉียนเอ๋อร์ เจ้าลุกจากเตียงมาทำไม”

ข้าบุกเข้ามาเร็วเกินไปจึงหน้ามืดเล็กน้อย รีบคว้าเก้าอี้พุงตัวไว้แล้ว นั่งลง แค่นเสียงเย็นชา “ท่านอยากให้ชานอนแล้วปล่อยให้ท่านหามเข้าจวน อัครเสนาบดีกระมัง”

อี้เหนียงเก้ารีบรินชาเย็นให้ถึงมือข้า “เฉียนเอ๋อร์ เจ้าป่วยหนักเพิ่งหายดี อย่าเพิ่งโมโหเลย”

เจ้าอ้วนหวังทำหน้าที่ละอายใจ “ใช่ๆๆ อย่าโมโหเลย”

ข้าจิบชาอีกหนึ่ง แล้วเอ่ยเสียงเย็น “ข้าเรียกท่านว่าพ่อมาสิบแปดปี หากท่านรังเกียจหนัก แ่็ก ข้าไม่เรียกก็ได้ แ่็ก เหตุใดต้องรีบร้อนผลักไล่ให้ข้าออกเรือนด้วย แ่็กๆ...”

อี้เหนียงเก้าลูบหลังข้าเบาๆ ให้ข้าผ่อนคลาย “เฉียนเอ๋อร์ ทางจวน ได้ทำพี่นเทียนเป็นคนกำหนดวันมาเอง บอกว่าระยะนี้เจ้าดวงไม่ค่อยดี มีสู้อาศัย งานแต่งงานเรียกมงคลคู่มาปัดเป่าโชคร้าย พ่อเจ้าเห็นว่าหลายวันมานี้เจ้า ล้มป่วยจนสภาพเป็นเช่นนี้ ได้ทำพี่นเทียนก็ยอมมาเยี่ยมทุกวัน เขารู้สึกซาบซึ้งใจ จึงได้ตอบตกลงไป”

ท่านพ่อรีบพยักหน้า “เจ้าคิดดู เขาเป็นถึงจ้วงหยวน อยากได้สตรี เช่นไรก็ยอมได้ แต่กลับตีต่อเจ้าคนเดียวถึงเพียงนี้ พ่อยอมไม่อาจปฏิเสธ ได้”

ข้าค่อยๆ ปรับลมหายใจ “พูดเสียน่าฟังจริง มีสู้อบอกว่าท่านอยาก ประจบเอาใจผู้ดีใจแทบขาดยังจะตรงกว่า”

ท่านพ่อถอนใจ “เฉียนเอ๋อร์ หากพ่อจัดการเรื่องงานมงคลของเจ้า เพราะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวแม่แต่หน้าน้อยนิด ปานนี้เจ้าต้องแต่งให้คุณชาย

สกุลหลิวไปแล้ว พ่อเพียงอยากให้เจ้าได้แต่งงานกับคนดี ๆ ที่คอยดูแลเจ้าอย่างดีไปชั่วชีวิต ไม่ให้เจ้าต้องลำบากก็พอแล้ว พ่อเห็นว่าได้เท่าพินผู้นี้ ดีพร้อมทั้งนิสัยใจคอและความรู้ความสามารถ ไม่สนคำครหาที่คนข้างนอกมีต่อบ้านเรา ทั้งยังจริงใจต่อเจ้า สามี่ที่ดีเช่นนี้ พ่อกลัวว่าภายหน้าจะไม่มีปัญญาหาให้เจ้าได้อีก จึงรีบตัดสินใจเรื่องวันแต่งงาน”

ข้าสงบสติอารมณ์ได้แล้ว “พวกท่านไม่เห็นหรือว่าสภาพข้าอ่อนแอ เช่นนี้ จะเป็นเจ้าสาวได้อย่างไร ข้าว่าเรื่องแต่งงานพักไว้ก่อนชั่วคราว รอข้าหายดีแล้วค่อยหารือกันใหม่”

ท่านพ่อเห็นข้ามีท่าทีอ่อนลงแล้ว จึงยืมหน้าบานเอ่ยว่า “เจ้าไม่รู้อะไร เอาเสียเลย ได้เท่าพินมาเยี่ยมเจ้าทุกวัน เจ้าป่วยจนสารรูปซีริวซีเหร่เขาก็เห็นหมดแล้ว ไม่เห็นเขามีท่าทีรังเกียจเลยสักนิด”

แปลกดีแท้ จ้วงหยวนผู้นี้รีบร้อนหาเมียเกินไปหน่อยหรือไม่ เห็นทีคำพูดที่ข้าได้ยินช่วงที่นอนซมติดเตียงจะไม่ใช้ความฝันเสียทั้งหมด ข้าจึงนึกอยากลองทดสอบดู ละครที่มีแรงจูงใจซ่อนเร้นเช่นนี้ ข้าละโปรดปรานหนัก มาลองดูกันว่าจ้วงหยวนผู้นี้ขายยอะไรในน้ำเต้ากันแน่¹⁰

ตกบ่ายข้านั่งฟังหน้าต่างแอบแดด ตั้งแต่ข้าเรียนวิชายุทธ์กับอาจารย์ก็ไม่ค่อยเจ็บป่วยบ่อยนัก ป่วยหนักครานี้ทำเอาความเศร้าระทมหมองหม่นในตัวข้า ส้ำแดงฤทธิ์เดช แสงตะวันแยงตาข้าจนแสบผาก จู่ ๆ ก็นึกอยากร้องให้ขึ้นมา โดยไม่มีสาเหตุ

เสียงเคาะประตูเบา ๆ สองสามครั้งดังมา ข้าชะงักหน้าออกไปทางหน้าต่างมองดู เห็นจ้วงหยวนผู้กระตือรือร้นคนนั้นถือชามกระเบื้องเคลือบยืนอยู่หน้าประตูห้องข้า

ข้าผลุบหัวกลับเข้ามา คำนวณระยะห่างระหว่างหน้าต่างกับประตูสักครู่ เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่ยากเกินไปทั้งอย่างนี้ จึงชะงักหน้าออกไปทางหน้าต่างอีกครั้ง “คุณชายพิน...แค่ก็ เทียนทาน”

¹⁰ หมายถึง มีความคิดหรือจุดประสงค์อะไรซ่อนอยู่กันแน่

พันเทียนทานเบนปลายเท้าเดินมาทางข้า พอมาถึงตรงหน้าข้าก็ มุ่นคิ้วถามว่า “เจ้ามานั่งตากลมทำไม”

สายตาเฉียบคมของข้าเหลือบมองขามกระเบื้องเคลือบในมือเขาก่อน ยึดมั่นในขามด่าบีเหมือนน้ำหมึกไหลกระเพื่อม ข้ารีบยันกายกระถกหนี ยิ้มหวานพลางเอ่ย “อาบแดดเจ้าคะ ในตำราบอกไว้ ดูดซับแก่นแท้แห่ง ตะวันจันทร์รา จะยิ่งหายป่วยได้เร็ว”

เขาถาม “ตำราเล่มใดบอกไว้หรือ”

ข้าตอบจะฉาน “เป็นเจ้ากังมู่”¹¹

พันเทียนทานเหลือบมองข้า “ไม่มี”

เจ้าเด็กนี่ แม้แต่เป็นเจ้ากังมู่ก็เคยอ่านด้วยหรือ คนอะไรกัน

เขายื่นขามในมือมาให้ “นี่ต่างหากเทียบยาที่มีบันทึกใน เป็นเจ้ากังมู่ ของจริง รีบดื่มเสียตอนร้อนๆ”

ข้าถอยหลังอีก “อาการป่วยของข้าไม่ได้เป็นอะไรมาอยู่แล้ว”

เขาพลันหัวเราะ “หรือว่าเจ้ากลัวขม”

ข้ารู้สึกว่าเขาช่างหัวเราะได้ไร้เหตุผลลึนดี ใต้หลักวางใหญ่ บางคน กลัวตาย บางคนกลัวจน บางคนกลัวผี...ข้ากลัวขม มีอะไรน่าให้เขาดีอกดีใจ ขนาดนี้

ข้ากระถกถอยห่างจากหน้าต่างไปอยู่ในจุดที่มีอยู่ขึ้นมาไม่ถึง เอ่ยอย่าง เกรงอกเกรงใจ “ได้ยีนว่าช่วงที่ข้าป่วยหลายวันนี้ ท่านแฉะมาเยี่ยมอยู่เสมอ ข้ารู้สึกซาบซึ้งใจจนน้ำตาไหล”

พันเทียนทานยิ้มอ่อนโยมอยู่นอกหน้าต่าง “มารับยาไปดื่มก็เท่ากับ ตอบแทนบุญคุณที่เข้ามาเยี่ยมเจ้าทุกวันแล้ว”

นี่นับว่าเป็นบุญคุณอะไรกัน ข้าไม่เคยขอให้เจ้ามาเยี่ยมข้าสักหน่อย เจ้ามาเยี่ยมข้า ข้าก็ไม่ได้หายเร็วขึ้นสักหน่อย จะมาพูดว่าตอบแทนบุญคุณ อะไร ฟังไม่ขึ้นเอาซะเลย

เห็นข้าทำหน้าที่ไม่เอาด้วย เขาก็เอ่ยต่อ “ต้องทำเช่นไรเจ้าถึงจะยอม

¹¹ ตำราเภสัชวิทยาที่เขียนขึ้นโดยหลี่สื่อเจิน แพทย์หลวงในสมัยราชวงศ์หมิง

ดื่มยา”

ข้าครุ่นคิดสักพัก ดูจากท่าทีของเขาแล้ว หากวันนี้ข้าไม่ดื่มยาชาวันนี้ คงสลัดเขาไม่หลุดแน่ ในเมื่อต้องดื่มอยู่ดี เช่นนั้นก็แต่เริ่มด้วยการลด ปริมาณที่ต้องดื่มลง เห็นเขายืนถือชามอยู่นอกหน้าต่าง ทันใดนั้นข้าก็เกิด แผนการในใจ

ข้าค่อยๆ เดินไปนั่งเก้าอี้ ทำท่าหายใจรววยริน “ข้าไม่มีแรงเลย น่ากลัว จะลุกไปเปิดประตูให้ท่านไม่ไหว ท่านกระโดดเข้ามาทางหน้าต่างแล้วกัน”

ข้าไตร่ตรองดูแล้วว่าข้างหน้าต่างไม่มีที่ให้วางยาต้มชามนั้น ไม่ว่าเขา จะกระโดดเข้ามาทำไหน ยาในชามก็ต้องกระฉอกออกมาอย่างเลี่ยงไม่ได้ เท่านั้นข้าก็ดื่มน้อยลงไปอีกหลายอีก

เขาได้ยื่นถ้วยยกหน้า ยื่นมือมายันลายฉลุหน้าต่าง ข้ากะพริบตา ทีหนึ่ง เขาก็มียันยืมละไมอยู่ตรงหน้าข้าแล้ว ยาต้มในชามกระเพื่อมเล็กน้อย ไม่ได้กระฉอกออกมาแม้แต่หยดเดียว

มารดามั่นถะ ละมไปเลยว่าเขาคือจิ้งหยวนบุญคนปัจจุบัน

ภายใต้การบังคับบ่อนยาและอาหารบำรุงทุกวันของพี่น้องเหียนหาน ข้าจึง พึ่งฟื้นตัวแข็งแรงขึ้นไม่ถึงสามวันก็สดชื่นคึกคักดุจพยุภคัมภีร์มังกรมาดเฒ่าแล้ว

เช้าวันนี้พอกินข้าวเช้าเสร็จ ข้าก็พาเป่าเออร์ออกไปนอกจวน อ้างว่า จะไปไหว้พระที่วัด ยามนี้ข้าเป็นสตรีมีคู่หมั้นคู่หมายแล้ว การออกไป ข้างนอกจึงไม่ง่ายเหมือนเช่นแต่ก่อน

ออกมาแล้วข้าตรงดิ่งไปที่ตลาด เป่าเออร์วิ่งตามมาพาลงตะโกนไล่หลัง “คุณหนู เราจะไปไหว้พระที่วัดหลงซานมิใช่หรือเจ้าคะ”

ข้าตอบโดยไม่เหลียวหลัง “มีอะไรน่าไหว้ หรือว่าข้าต้องขอบคุณที่เขา ทำให้ข้าป่วยหนักคราวนี้ด้วยหรือ”

เป่าเออร์รีบสาวเท้าปรีเข้ามาปิดปากข้า “ดูๆๆ คุณหนู อย่าพูดจา ส่งเดชลิเจ้าคะ หวยเทพเป็นผู้ปกป้องรักษาท่านให้หายดีเสียวนะ”

ข้าถูกปิดปากแน่นจนหายใจแทบไม่ออก ต้องใช้กำลังอันน้อยนิดเท่า เด็กดูดนมดึงมือเป่าเออร์ออก นับวันเรี่ยวแรงของนางชังจะยิ่งไร้ขีดจำกัด

สมแล้วที่นางเป็นผู้เยี่ยมยุทธ์ที่ยังไม่ผ่านการทะลวงจุดตัน

“ตอนนี้ข้าจะไปกินเสี้ยวหลงเปา ฟังนิทานที่เรือนแรมไหลฝู ในเมื่อเจ้ามีศรัทธาสูงนัก ก็ไปไหว้เทพเจ้าแทนข้าด้วยแล้วกัน”

เปาเออร์ตาลูกวาว “ข้าจะไปเรือนแรมไหลฝูด้วย”

ข้าห์ตามองนาง “แล้วตอนกลับถึงบ้าน หากท่านพ่อหรืออี่เหนียงถามเล่า”

เปาเออร์เอ่ยอย่างชอบธรรม “คุณหนูกับเปาเออร์อยู่ในวัดหลงซาน ไหว้พระขอพรให้นายท่านตลอดทั้งวันเลยเจ้าค่ะ”

เด็กมีอนาคตสั่งสอนได้

นึกไม่ถึงว่าข้าล้มป่วยคราวนี้ นักเล่านิทานของเรือนแรมไหลฝูจะเปลี่ยนคนเสียแล้ว จากตาเฒ่าคราขาวอ้วนตุ้ตะกลายเป็นชายปากแหลมแก้มลิง¹² มีเคราแพะ ไม่ว่าข้าจะมองอย่างไร เขาก็ดูไม่เจริญตาจริง ๆ พานให้สำเนียงท่องถิ่นของเขายามเล่านิทานฟังแล้วไม่เจริญหูไปด้วย ทั้งนิทานที่เขาเล่าก็ยังสนุกน่าตื่นเต้นสู้นิทานยุทธภพของตาเฒ่าคราขาวไม่ได้เลยสักนิด เอาแต่เล่าเรื่องรักประโลมโลกประเภทชายหล่อหญิงงาม ข้าฟังจนง่วงเหงาหาวนอน โชคดีที่เสี้ยวหลงเปาของเรือนแรมไหลฝูยังอร่อยเหมือนเดิม หลังจากป่วยหนักข้าก็ไม่ค่อยเจริญอาหารมาตลอด เสี้ยวหลงเปาวันนี้ทำให้ข้าน้ำลายสอขึ้นมาได้อย่างหาได้ยาก

แน่นอนว่าต้องกินไปหลายลูก จนกระทั่งชายหน้าลิงเล่าถึงตอนที่คุณหนูมอบเอี่ยมบังทรงของตนให้บัณฑิตหนุ่ม ข้าก็กินเสี้ยวหลงเปาไปสองแข่งแล้ว หันไปมองเปาเออร์ ตรงหน้านางมีเข่งเปลาซ้อนกันอยู่ท่าแข่งเหนือภูเขายังมีภูเขา ข้ากินอ้อมแล้ว จึงนั่งฟังนิทานฆ่าเวลา ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกว่านิทานเรื่องนี้ชี้ให้ผู้เยาว์หลงผิด จึงถือโอกาสสั่งสอนเปาเออร์ว่า “เอี่ยมบังทรงเป็นของศักดิ์สิทธิ์ จะมอบให้บุรุษตามอำเภอใจไม่ได้เด็ดขาด”

เปาเออร์ถามด้วยความสงสัยใคร่รู้อยิ่งกว่าเดิม “เช่นนั้นข้าควรมอบ

¹² เป็นวลี หมายถึงคนชั่วเห่ร่มาก

สิ่งใดให้ดี”

คำถามนี้ทำเอาเข้าไปต่อไม่ถูก นึกทบทวนตำราทุกเล่มที่ข้าเคยอ่านตลอดหลายปีที่ผ่านมาแล้วตอบว่า “พัตกระมัง อย่างเช่นพัตดอกท้อ พัตไม้กฤษณา ล้วนเป็นของล้ำค่า เหมาะแก่การมอบให้เป็นของขวัญ”

เป่าเอ๋อร์เอ่ยอย่างน้อยใจ “ข้าไม่มีพัต”

ข้าเอ่ยต่อ “เช่นนั้นก็ให้ถุงหอม หรืออย่างแย่สุดก็ให้ผ้าเช็ดหน้า”

เป่าเอ๋อร์น้ำตาคลอเบ้าจะร้องไห้อยู่รอมร่อ “คุณหนู ข้าไม่มีสักอย่าง”

เรื่องนี้ช่างเป็นปัญหาจริง ๆ ของใช้ประจำตัวของหญิงสาวทั่วไป อย่างเช่นปิ่นปักผม ผ้าเช็ดหน้า พัต และถุงหอม เหล่านี้เป่าเอ๋อร์ไม่มีทั้งสิ้น ข้าเค้นสมองครุ่นคิดสักพัก ของขวัญนี้ต้องเป็นของใช้ส่วนตัว ต้องเป็นของที่เป่าเอ๋อร์มี ทั้งยังต้องไม่ดูฉาบฉวยด้วย คิดไปคิดมาก็เหลือเพียงสิ่งนั้นแล้ว

ข้ากระแอมให้คอโล่ง “ให้ถุงเท้าแล้วกัน ทั้งดูเป็นกันเอง เหมาะสมแล้วยังเป็นของใช้ติดกายอีก แม้แต่ในกลอนโบราณยังมีกล่าวไว้เลยว่า บาทาท่องคลื่น ถุงเท้าเปื้อนธุลี ช่างงดงามราวกับบทกวี”

เป่าเอ๋อร์ครุ่นคิดครุ่นหนึ่งจึงพยักหน้าอย่างหนักแน่น “ใช่ เช่นนั้นก็ให้ถุงเท้านี้แหละ แต่ว่าคุณหนู เปื้อนธุลีก็เท่ากับสกปรกแล้วมิใช่หรือเจ้าคะ”

ข้าตีหน้าขมตอบว่า “มิใช่ หมายถึงวันเกิด¹³ ต่างหาก มอบถุงเท้าให้คนรักในวันเกิดเขา ช่างเป็นการแสดงความรักที่ลึกซึ้งงดงามยิ่งนัก”

เป่าเอ๋อร์ยิ้มกว้าง “คุณหนู ท่านเก่งจริงๆ”

อมิตาภพุทธ สาธุ สาธุ

ตอนที่ข้ากับเป่าเอ๋อร์เดินพุงกลมกลับถึงจวน ท่านพ่อกำลังเจรจาเรื่องการค้ากับพ่อลูกสกุลหลิวในห้องโถง ข้าคิดว่าหากโผล่หน้าเข้าไป มีหวังหลิวจี้ตงได้ตามวอแวไม่เลิกอีกแน่ ดังนั้นจึงแอบย่องกลับไปห้อง

¹³ คำว่า “เปื้อนธุลี” ภาษาจีนอ่านว่า “เซิงเจิน” (生尘) พ้องเสียงกับคำว่า “เซิงเจิน” (生辰) ที่แปลว่าวันเกิด

ทันทีที่เปิดประตูข้าก็วิ่งไป ฟันเทียนทานั่งพลิกอ่านหนังสือในห้องข้าอย่างสบายอารมณ์ บนโต๊ะตรงหน้าเขายังมีชามกระเบื้องเคลือบใบหนึ่งวางอยู่ เห็นข้าเข้ามา เขาก็ยกหน้าขึ้นยิ้มให้

หัวใจข้ากระตุกดูบ อาจเพราะระยะนี้ถูกเขาจับกรอกยาอย่างโหดเหี้ยม ใบหน้าสุมห่อเหี่ยวของเขาในสายตาข้ายามนี้จึงน่าพรั่นพรั้งยิ่งกว่ายาต้มลีดำขุนคัลกนั้นเสียอีก

“ได้ยินว่าวันนี้เจ้าไปไหว้พระขอพรมา ขอพรมาทั้งวัน ขออะไรบ้างหรือ” ไม้เท้าเพราะเหตุใด แต่ละถ้อยแต่ละคำของเขาฟังแล้วเหมือนกำลังเหน็บแถมซ้ำ

ข้าลากเก้าวี่มานั่งลง ตอบเสียงกระด้าง “ขอให้หน้าท่าบริบูรณ์ บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข”

เขายิ้มอย่างไม่ใส่ใจ ยกชามตรงหน้าขึ้นมา

ข้าตกใจลุกพรวดจากเก้าอี้ ร้องโวยวาย “ข้า...ข้าหายดีแล้ว ขึ้นท่านยังบังคับให้ข้าดื่มยาอีก ข้าจะสู้ตายกับท่าน!”

ที่ข้ามีท่าทีตอบโต้รุนแรงเช่นนี้ก็มิสาเหตุอยู่ สองวันก่อนชายผู้นี้กล่อมให้ข้าดื่มยาไม่สำเร็จ จึงจัดการจี้สกัดจุดพร้อมกับบีบจมูกข้า แล้วกรอกยาให้ข้าดื่มเหมือนแท่งหรือดึกมีปาน

มือของฟันเทียนทานที่ถือชามอยู่พลันชะงัก เอ่ยยิ้มหัว “ข้ารู้ว่าเจ้าหายดีแล้ว นี่คือเม็ดบัวต้มไปเหอ¹⁴ ที่อี่เหนิงสามตุ๋นให้ข้า”

ข้านั่งลงตามเดิมอย่างประดักประเดิด พิมพ์ว่า “อี่เหนิงสามเรื่องมากจริง ๆ”

เขาค่อย ๆ ละเลียดกินเม็ดบัวต้มไปเหอ พลังมองข้าเป็นครั้งคราว สายตานั้นทำเอาข้ารู้สึกร้อนตัวโดยไม่มีสาเหตุ

ข้ารู้สึกเบื่อบ้างเอื้อมมือไปหยิบหนังสือที่เขาพลิกอ่านก่อนหน้านั้น พอหยิบมาอยู่ในมือแล้วก็ทำเอาข้าแทบอยากกลืนหน้ากระดาดนั้นลงท้องไปให้รู้แล้วรู้รอด เขา...เขากำลังอ่านนิยายเรื่อง *จอมยุทธ์เทพอินทรี* ที่ข้าตั้งใจซื้อ

¹⁴ เหง้าลิ้ มิสหวาน ฤทธิ์เย็น มีสรรพคุณบำรุงปอด และทำให้จิตใจสงบ

มาเป็นของแทนใจให้ศิษย์พี่ใหญ่เมื่อหลายปีก่อน ข้าพลิกหน้ากระดาดด้วย
มือลั่นเทา ในนั้นมีอักษรเสียวข้าย¹⁵ ที่ข้าเขียนเองเด่นหรา

‘ตัวนกลาง ยุทธภพน่ากลัวอันตราย พาข้าไปด้วยคน! จาก
เจียนเออร์’

อวัยวะภายในของข้าปั่นป่วนไปหมด หากว่านี่ไม่ใช่ลายมือข้าเอง ข้า
ต้องลากคนที่เขียนข้อความน่าขนลุกพรรค์นี้มาโยยให้หนักสักยกแน่นอน

อารมณ์รักของเด็กสาวคือโรคร้ายชนิดหนึ่ง กัดกินลึกถึงไขกระดูก
ไร้หนทางเยียวยา

ข้าเสียใจจนไส้ดำ¹⁶ไปหมดแล้ว ถ้อยคำน่าขนลุกขนพองพวกนี้
ถูกพันเทียนทานมาเห็นเข้าจนได้

พันเทียนทานวางซามลงตามคาด มือข้างหนึ่งเท้าคาง อีกมืออันนี้
เคาะโต๊ะเบาๆ “ซึ่งเจียน ตัวนกลางผู้นี้เป็นเทพมาจากที่ใดกัน”

นิ้วมือของเขาเรียวยาว เห็นข้อนิ้วชัดเจน เหมาะที่จะจับกระบี่โดยแท้

ข้าตอบเออออกไปว่า “ตัวนกลางก็คือ...ก็คือตัวนอวีในเรื่อง *แปดเทพ
อสูรมังกรฟ้า* ที่นักเล่นิทานเรือนแรมไหลผู้เล่า คนที่ใช้วิชาบาทาทองคลื่นได้
ผู้นั้นอย่างไรเล่า ท่านไม่เคยได้ยินหรือ”

เขาส่ายหน้า “ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อน”

ข้าปล้นรู้สึกกระตือรือร้นขึ้นมา เล่าให้พันเทียนทานฟังเป็นคั้งเป็นแคว
เรื่องตัวนอวีและพี่สาวเทพธิดาหวังอวีเขียนของเขา พี่น้องร่วมสาบานของเขา
อย่างเฉียวเฟิงและภิกษุชวีจู่ เฉียวเฟิงปลั่งมือฆ่าอาชญาหญิงคนรัก...ขณะที่ข้า
กำลังสาธยายเรื่องราวจนติดลมบน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเป่าเออร์ทะเลาะกับ
ใครสักคนตรงหน้าประตู ข้าจึงหยุดเล่าแล้วเงยหูฟัง เป็นหลิวจี้ตั้ง

¹⁵ รูปแบบอักษรตัวบรรจง ขนาดเล็ก

¹⁶ เป็นการอุปมาถึงความรู้สึกเสียดายสุด ๆ เสียใจมาก ๆ ทั้งนี้เพราะคนเราเวลาตาย ใ
จะเปลี่ยนเป็นสีดำเพราะมีเลือดไปคั่งอยู่ จึงถูกนำมาใช้บรรยายความรู้สึกว่าเสียดายหรือเสียใ
มากจนตาย

หลิวจี้ตง “ข้าจะหาเจียนเออร์ เจ้ามาขวางทำไม”

เป่าเออร์ “คุณหนูร่างกายอ่อนเพลีย ไม่พบแขก”

หลิวจี้ตง “ข้าได้ยินมาจากท่านลุงซัด ๆ ว่าวันนี้เจียนเออร์ออกไปข้างนอกมา ร่างกายอ่อนเพลียตรงไหนกัน”

“คุณหนูกินเสี้ยวหลงเป่าที่เรือนแรมไหลฝูมากเกินไปจนแน่นท้อง ทั้งนักเล่นนิทานที่นั่นยังเปลี่ยนคนอีก คุณหนูไม่ถูกใจ ตอนนี่จึงอารมณ์ไม่ดี หากท่านอยากพบนาง ข้าเข้าไปรายงานให้ท่านก็ได้ แต่ท่านต้องรู้ไว้ด้วย เวลาคุณหนูไม่โห่ขึ้นมาจะอาละวาดเสียงดังเหมือนลิงโตะเหอตง¹⁷...”

มีสมบัติ¹⁸ เช่นนี้ ก็ไม่วอนขออะไรอีกแล้ว ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

พันเทียนทานหยุดเคาะนิ้วบนโต๊ะ “มิใช่เข้าไปไหว้พระที่วัดหลงซานขอพรให้หน้าทำบริบูรณ์ บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุขหรือยัง ยังแวะไปเรือนแรมไหลฝูอีกด้วย?”

ข้ากำลังจะพยักหน้า เขาก็ทำสีหน้าสงสัยขึ้นมา “แต่ว่าวัดหลงซานกับเรือนแรมไหลฝู ที่หนึ่งอยู่ทางตะวันออกของเมือง อีกที่หนึ่งอยู่ทางตะวันตก แวะระหว่างทางก็ดูจะไม่สมเหตุผลผลเท่าใดกระมัง หรือว่าชิงเฉียนรู้ทางลัดที่ทะลุไปได้ทั้งวัดหลงซานกับเรือนแรมไหลฝู คราวหน้าก็พาข้าไปด้วยคนสิ ถอนในเมืองหลวงนี่คิดเคี้ยวกระดูกนักร ทำให้คนคาดไม่ถึงอยู่เรื่อย”

เลือดลมดีขึ้นมาจุกอกข้า อยากจับเขาฆ่ายกครว้นัก

เป่าเออร์ที่อยู่หน้าประตูไล่หลิวจี้ตงไปแล้ว ผลักประตูเดินยิ้มพล่เข้ามา “คุณหนู ข้าไปสืบมาแล้ว ที่แท่นักเล่นนิทานคนก่อนของเรือนแรมไหลฝูคุณเรือนแรมหลงเหมินที่เพิ่งเปิดใหม่ซื้อตัวไป เอ๋ เหตุใดท่านเขยก็อยู่ที่นี่ด้วย”

ข้าตอบเสียงอ่อย “เป่าเออร์ ได้เท่าพินจะกลับจวนแล้ว ข้าเหนื่อยมาก เจ้าไปส่งเขาแล้วกัน”

พันเทียนทานไม่มีท่าที่ไม่พอใจกับคำพูดไล่แขกของข้า ตรงกันข้าม

¹⁷ เป็นคำที่มักใช้อุปมาถึงอุปนิสัยของภรรยาซึ่งหึงที่ชอบไว้วางใจสามี

¹⁸ ชื่อ “เป่าเออร์” มาจากคำว่า “เป่า” ที่แปลว่า สมบัติ สิ่งล้ำค่า

กลับให้ความร่วมมือ ลูกขึ้นैयाลา ก่อนออกไปเขาหลบปลายผมซ้ำให้เรียบ แล้วบอกว่า “ซึ่งเจียน นิสัยชอบพูดโกหกนี้แก้ไขเสียเถิด”

ปลายผมชำระร้อนผ่าวขึ้นมาทันใด แผ่ซ่านไปถึงโคนผม จนซาوابไป ทั้งหนังศีรษะ

ข้าคนนี่นิสัยไม่ดีนัก ข้อดีเพียงอย่างเดียวคือรู้จักปรับตัวและพอใจกับสภาพที่เป็นอยู่ ให้ข้าวอยู่ในป่า ข้าก็เป็นนก ให้ข้าวอยู่ในน้ำ ข้าก็เป็นปลา ให้ข้าวอยู่จวนจ้วงหยวน ข้าก็เป็นภรรยาจ้วงหยวน

สองวันก่อน ข้าก็แต่งงานกับพี่น้องเทียนทาน ขบวนการรับเจ้าสาวของข้า มิได้ยิ่งใหญ่อลังการนัก อย่างน้อยก็ค่อนข้างต่ำต้อยเมื่อเทียบกับฐานะและตำแหน่งของเขา แต่เมื่อกราบไหว้ฟ้าดิน คำนับบิดามารดาแล้ว ข้าก็คือภรรยาร่วมผูกผมกับเขา สถานะนี้ทำให้ข้าทออดถอนใจไม่มีสิ้นสุด

ขั้นตอนการกราบไหว้ฟ้าดินช่างยืดเยื้อนานกั เบื้องหน้าข้าคือผ้าคลุมสีแดงสด บรรดาแขกเหรื่อตลอดจนญาติสนิทมิตรสหายทั้งหมดที่มาร่วมงาน สำหรับข้าแล้วไม่มีอะไรมากไปกว่าห้วงรองเท้าคู่แล้วคู่เล่า โชคดีที่มีแม่สื่อคอยแนะนำเจ้าของห้วงรองเท้าแต่ละคู่อยู่ข้างๆ ข้าจึงได้รู้ว่าห้วงรองเท้าก็บอกเรื่องราวลึกซึ้งควรค่าแก่การพินิจพิเคราะห์ที่ได้มากมายเพียงใด อย่างเช่น ห้วงรองเท้าของป้าสะไภ้รองของพี่น้องเทียนทานสะกิดข้อเท้าทำนูลงสามตลอดเวลาเท้าสูงเขยใหญ่ของเขายืดออกไปเขยเท้าสูงเขยรอง แต่แล้วก็มีรองเท้าสีแดงปักลายคู่หนึ่งกระที่บนพื้นอย่างแรงขณะที่เรากำลังกราบไหว้ฟ้าดินและบิดามารดา จากคำบอกของแม่สื่อ นั่นคือญาติผู้น้องหญิงของเขา นับแต่โบราณมา พี่ชายกับน้องสาวที่เป็นลูกพี่ลูกน้องกันมักมีความสัมพันธ์คลุมเครือยุ่งเหยิงอยู่เสมอ จะบ้าตายจริง ๆ

คืนเข้าหอก็ช่างแปลกประหลาดสิ้นดี

พ่อข้ามีอู่เหนียงเก้าคน ลีคนมาจากหอนางโลม เรื่องระหว่างชายหญิง นั้นข้าจึงพอได้ยินมาบ้าง โดยคร่าว ๆ คือ ต่างฝ่ายต่างปฏิบัติต่อกันอย่างจริงจัง มีความเจ็บปวดสักหนึ่งรอบก็เสร็จแล้ว แต่ไหนแต่ไรเนื้อหนังข้าก็มิได้เลอค่าสูงส่ง ตอนอายุสิบขวบข้าปีนต้นไม้ไปเก็บลูกหม่อนให้เป่าเออร์

แล้วตกลงมามือหัก ทนเจ็บอยู่สองวันถึงให้พ่อข้าเชิญหมอมาดู... ข้าคิดมาตลอดว่านี่คือสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้ข้าฝึกวิชาตัวเบาได้ไม่ติด เป็นเงามืดในใจสมัยวัยเยาว์ของข้า

โดยสรุปก็คือ ข้าคิดมาตลอดว่าเป็นลูกหลานชาวยุทธ์ จะเจ็บตัวบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ไม่นับเป็นอันใด ด้วยเหตุนี้ข้าจึงมองว่าการร่วมหอออกจะเป็นเรื่องที่ไม่หนักหนาสำหรับตัวข้า ไม่มีความกระวนกระวายอย่างที่สตรีทั่วไปเป็นกัน คาดไม่ถึงว่าพันเทียนหวนจะเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยยิ่งกว่าข้าเสียอีก เขาเลิกผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว หลังจากคล้องแขนเต็มสุรามงคลแล้วก็เอ่ยกับข้าว่า “ข้ายังมีธุระ เจ้าพักผ่อนตามสบายเถิด” แล้วก็จากไป ช่างวุ่นจนไม่มีทางเลือก จึงต้องพักผ่อนแต่โดยดี

เช้าวันต่อมา ตอนที่พันเทียนหวนมาปลุกข้า ข้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตกลงเมื่อคืนเขากลับมานอนที่ห้องหรือไม่

เขาให้ข้าตามไปคารวะท่านพ่อท่านแม่ที่โถงใหญ่หลังจากล้างหน้าแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ระหว่างที่เป่าเออร์ช่วยล้างหน้าหวิมให้ข้าก็เล่าเสียงเจ็ยแจ้วให้ข้าฟัง ส่วนใหญ่ล้วนเป็นเรื่องญาติพี่น้องที่ชอบกระทืบเท้าคนนั้น นางยังบอกข้าว่าศิษย์พี่โผล่มาระหว่างที่ข้ากราบไหว้ฟ้าดินเพื่อเตรียมชิงตัวเจ้าสาว ต่อมาถูกอาจารย์ตีหัวจนสลบแล้วลากตัวกลับไป ข้าไม่พอใจที่อาจารย์ลงไม้ลงมือเช่นนี้ เดิมทีควรจะเป็นเรื่องราวความรักอันงดงามทำนอง “ข้าคือผีเสื้อโอบบินไปบนท้องฟ้า เจ้าคือมนุษย์ที่วิ่งไล่ตามอยู่บนพื้นดิน” อย่างเรื่องของเหลียงซานบัวกับจู้จิงไถ¹⁹ อะไรเทือกนั้น แต่กลับถูกเขาเข้ามาก่อวุ่นจนไม่มีเหลือ

ตอนที่มาถึงห้องโถง ข้าเห็นชายท่าทางร่ารวยเคร่งขรึมผู้หนึ่งนั่งอยู่ในโถงใหญ่ จึงรีบเข้าไปคารวะแล้วเรียกท่านพ่อ เขาถึงกับสะดุ้งโหยงชี้แจงว่าเขาคือพ่อบ้านใหญ่ของจวนจ้วงหยวน ได้เฝ้าพันกำลังรอพาข้าไปคารวะ

¹⁹ ตัวละครเอกในตำนานพื้นบ้านเรื่อง *ตำนานรักผีเสื้อ* หรือ *ม่านประเพณี* เป็นโคกนาฏกรรมความรักที่เกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์ฉิน

พ่อแม่สามีที่จวนอัครเสนาบดี ข้าจึงได้สังเกตเห็นว่าใต้เท้าพื่นเทียนทาน แอบหัวเราะอยู่ที่มุมหนึ่ง...มารดาฉันเถอะ

จวนอัครเสนาบดีทั้งใหญ่โตทั้งหรูหรา เทียบกันแล้วจวนจ้วงหยวน ของใต้เท้าพื่นดูซอมซอลงไปถนัดตา อัครเสนาบดีหน้าตาเปี่ยมเมตตา พุทธิธรรมาอัครเสนาบดีเองก็ดูใจดี ปฏิบัติต่อข้าอย่างมีมารยาทยิ่งนัก แต่กลับทำให้ข้ารู้สึกเหมือนมีบางสิ่งไม่ถูกต้อง บางทีอาจเพราะข้าเป็นชนชั้นต่ำโดยกำเนิดกระมัง

หลังจากกินมื้อเที่ยงที่จวนอัครเสนาบดีเสร็จเราก็กลับจวน ใต้เท้าพื่นบอกว่าเขามีเอกสารราชการกองพะเนินเท่าภูเขารอให้อุ่นมัตติ ดังนั้นจึงปลีกตัวไปที่ห้องหนังสือ ปลีกตัวไปคราวนี้ไม่แน่แต่จะออกจากห้องมากินมื้อเย็นด้วยซ้ำ ใต้เท้าพื่นผู้นี้ประหลาดนัก ก่อนแต่งงานก็ว่างจัด วันๆฆ่าเวลาไปกับการเฝ้าดูข้าตีมยา พอหลังแต่งงานจู่ๆ ก็กลายเป็นคนงานยุ่งขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ผู้ชายส่วนใหญ่ล้วนเป็นเช่นนี้ ก่อนแต่งงานกับหลังแต่งงานมักจะเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน

จนกระทั่งถึงเวลาเข้านอน พื่นเทียนทานก็ยังไม่โผล่หน้ามา ข้ารู้ว่าคนเป็นภรรยาจะนอนหลับสบายคนเดียวโดยไม่ดูดำดูดีความเป็นความตายของสามีไม่ได้ จึงฝืนถ่างตารอเขาอยู่สองชั่วยาม โชคดีที่ปกติข้ามักถูกอาจารย์กับศิษย์พี่ใหญ่ลากไปเคี้ยวกรำชมดาวชมเดือนกลางดึกอยู่แล้วด้วยเหตุนี้แม้จะรอแล้วรอเล่าจนถึงยามสองเกิง ข้าก็ยังไม่ค่ออ่อนค่อพับไป ข้าคิดดูแล้วเห็นว่าซินต้องรออีกสองชั่วยาม ข้าคงรอไม่ไหว จึงขึ้นไปนอนบนเตียง พลิกไปพลิกมารอบหนึ่ง ก่อนจะลุกไปจุดเทียน ใจคิดว่าทำเช่นนี้ หากพื่นเทียนทานกลับมา จะได้มีข้อแก้ตัวว่าข้ารอจนเพลียจึงเผลอหลับไป

ข้าก็นับว่าเป็นคนละเอียดรอบคอบเหมือนกันนะนี่

เช้านี้ข้าตื่นขึ้นมา เห็นเตียงยังอยู่ในสภาพเหมือนเข้านอนคนเดียว ปกติข้าเป็นคนที่ไม่เคยเศร้าเพราะความรัก แต่ยามเช้าตรู่ คนเรามักมีอาการแปราะบางอย่าง บ้าง เทียนที่ข้าจุดไว้ให้พื่นเทียนทานเมื่อคืนไหม้จนมอดหมด

เล่ม เชนเทียนเต็มไปด้วยน้ำตาเทียนพอกหนาเป็นชั้น ข้าซึ่งเพิ่งแต่งเข้ามา ไม่นานไรก็ถูกอัปเบตีให้ไปอยู่ตำหนักเย็นเช่นนี้ ในโลกของชีวิตคู่ นับว่าเป็น บุญผาพิสดารหายากแล้ว ครั้นมองไปรอบ ๆ ห้องที่นอนมาสองคืนแต่ก็ยังไม่รู้สึกไม่คุ้นเคยนี้ ข้าก็คิดถึงบ้านขึ้นมา คิดถึงเวลาต่อปากต่อคำกับท่านพ่อ คิดถึงน้ำแกงบำรุงของอีเหนียงทั้งหลาย คิดถึงกับข้าวฝีมืออาเต...

ข้าเพิ่งพูดไปหยก ๆ ว่าข้าเป็นคนที่รู้จักปรับตัวและพอใจกับสภาพที่เป็นอยู่ ผ่านไปยังไม่ทันถึงครึ่งถ้วยชา ข้าก็ทิ้งความรู้สึกคิดถึงบ้านอันยิ่งใหญ่ไว้เบื้องหลัง เรียกเป่าเออร์มาหรือว่าจะแอบหนีออกจากจวนจ้วงหยวน ไปฟังตาเฒ่าเศรษฐีที่เรือนแรมหลงเหมินที่เพิ่งเปิดใหม่อย่างไรดี แต่เป่าเออร์เห็นว่าในฐานะสะใภ้ใหม่ ข้าไม่ควรออกนอกบ้านสู่มีสู่หม่าหาไม่แล้วจะตกเป็นขี้ปากชาวบ้านได้ ด้วยเหตุนี้เราสองคนจึงได้แต่ลุ่มลึกความคิดที่จะออกไปเที่ยวข้างนอก จวนจ้วงหยวนนี้เล็กมาก ข้างหน้าข้างหลังมีเรือนข้างเพียงห้าหรือหกห้องเห็นจะได้ นับห้องที่มีคนอยู่มีเพียงสิบกว่าห้องเท่านั้น ข้ากับเป่าเออร์เดินไม่นานก็วนครบรอบ สุดท้ายหยุดอยู่ที่สวนดอกไม้ในลานด้านหลัง ที่จริงแล้วสวนดอกไม้นี้มีอาจนับว่าเป็นสวนดอกไม้ ดอกไม้สักดอกก็ไม่มี มีแต่ต้นไม้หรือมแทรกึม และหินประดับอีกสองสามลูก

ข้าเดินวนรอบสวนดอกไม้หลังเรือนแล้วรู้สึกเบื่อ จึงสั่งเป่าเออร์ว่า “เป่าเออร์ ไปขอเมล็ดพันธุ์ดอกไม้จากพ่อบ้านหลี่มาสักหน่อย เรามาแต่งสวนดอกไม้หลังเรือนกัน”

เป่าเออร์รับคำสั่งแล้ววิ่งออกไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ ส่วนข้ามองหาโชดหินนั่งรอ เด็ดใบไผ่มาเป่าเล่น เมื่อก่อนศิษย์พี่ใหญ่เคยสอนข้าเป่าเพลงใบไผ่

“ซึ่งเฉียน เป่าเพลงอะไรหรือ” จู่ ๆ เสียงของพี่นเทียนทานก็ดังขึ้น ด้านหลัง ชัดจังหวะการหาความบันเทิงของข้า

ข้าโยนใบไผ่ในมือทิ้ง “ไม่รู้”

เขาก็มหันาลงมาถามข้า “สองคืนนี้หลับสบายดีหรือไม่ อยู่ในจวนจนคุ้นเคยแล้วหรือยัง”

ชาวยุทธ์เรียนรู้วิธีพูดจาอ้อมค้อมเช่นนี้ไม่เป็น สองวันนี้เรื่องที่ข้าอยากถามเขามีมากมายเหลือเกิน ในเมื่อเขาอุตส่าห์มาให้ข้าสอบปากคำถึงที่แน่นอนว่าลูกพี่อย่างข้ายอมไม่เกรงใจ ไหนเลยจะเสียเวลามาพูดจาอ้อมค้อมกับเขา จึงถามไปตามตรง “ท่านไม่อยากร่วมหอกับข้าใช่หรือไม่ หรือว่าท่านมีโรคลับ²⁰ อะไร ท่านแต่งงานกับข้าเพราะเหตุใดกันแน่”

พินเทียนทานแหงนหน้ามองฟ้า สูดหายใจลึกแล้วเอ่ยว่า “ข้าไม่ได้มีโรคลับ เรื่องร่วมหอสมควรรอให้เจ้ามีใจให้ข้าแล้วค่อยว่ากัน ส่วนเรื่องสาเหตุที่ข้าแต่งงานกับเจ้านั้น เจ้าไม่รู้สักบ้างหรือว่า แต่งแล้วค่อยมาถามออกจะเหมือนเอาเกวียนไปไว้หน้าม้า²¹ ไปสักหน่อย”

หิ่ สมแล้วที่เป็นพวกเจ้าความรู้ เขาตอบเฉพาะคำถามเรื่องที่เป็นโรคลับหรือไม่เท่านั้น ผู้ชายมักจะเลี้ยงไม่ให้ผู้อื่นเคลือบแคลงในความสามารถบางอย่างของตน ส่วนคำถามอื่นๆ เขาปิดฟันตัวอย่างมีลีลาเหมือนรำมวยไท่จี

ข้ากำลังจะซักต่อ เป่าเอ๋อร์ก็กลับมาพร้อมกับพ่อบ้านหลี่

เป่าเอ๋อร์ดูท่าทางหัวเสีย “คุณหนู พ่อบ้านหลี่บอกว่าสวนด้านหลังนี้คุณหนูญาติพี่น้องของท่านเขยเป็นคนดูแล ผู้ใดก็ห้ามแตะต้องเจ้าค่ะ”

เดิมข้าอยากปลอมเป่าเอ๋อร์ แต่พอเหลือบไปเห็นพินเทียนทานยืนเงิบอยู่ข้างๆ พลันรู้สึกไม่อยากเกลี้ยกล่อมคนให้จบเรื่องขึ้นมา จึงเอ่ยว่า “นำขัน ข้าเป็นฟูเหรินจ้วงหยวนที่แต่งเข้ามาอย่างถูกต้องเปิดเผย แม้แต่จะปลูกไม้ดอกสักต้นก็ยังไม่มิลิทธิ์หรือ หากข้าพอใจจะปลูกต้นไม้ไว้ในห้องเจ้าพ่อบ้านหลี่ เจ้ายังต้องมาช่วยข้าซูดหลุมด้วยข้า!”

พ่อบ้านหลี่มึนกลัวพูดอะไรตั้งแต่ต้นจนจบ

พินเทียนทานเงิบไปครู่ใหญ่ก่อนเอ่ยว่า “ซึ่งเฉียน ในจวนมีกฎระเบียบของจวน เจ้าเองก็อย่าทำให้พ่อบ้านหลี่ลำบากใจเลย เขาเพียงแต่ทำตามกฎเท่านั้น หากเจ้าอยากปลูกดอกไม้ ข้าให้คนถางพรวนที่ดินอีกแปลง

²⁰ หมายถึง โรคที่ไม่กล้าบอกใคร เช่น กามโรค โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

²¹ หมายถึง เรียงลำดับความสำคัญสลับกัน

ให้เจ็ดหรือไหม”

ข้าคิดว่าตัวเองฟังเข้าใจแล้ว ในจวนจ้วงหยวนนี้ สถานะของข้า ยังต่อยกว่าญาติพี่น้องที่ชอบกระต๊อบทำคนนั้นชนิดต่างกันลิบลับ นิสัยข้า เป็นคนเฉยชามาตั้งแต่เกิด ซิงดีซิงเด่นกับผู้อื่นไม่เป็นก็จริง แต่ครั้งนี้ ฟันเทียบทานทำเกินไปแล้ว ถึงอย่างไรข้าก็เป็นภรรยาที่ถูกต้องของเขา จะไว้หน้านายหญิงของบ้านอย่างข้าต่อหน้าบ่าวไพร่สักนิดก็คงไม่เหลือปากว่าแรงกระมัง หากอยู่กันตามลำพังแล้วเขาหาเหตุผลสักข้อว่าในสวนปลูกดอกไม้ไม่ได้ ข้าจะไม่รบเร้าเข้าชี้เลย แต่เขาต้องการฉีกหน้าข้าต่อหน้าบ่าวไพร่ให้ได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่

ข้ายิ้มเอ่ยว่า “เรื่องถางที่เตรียมดินไว้เราก็อยหรือกันต่อ แต่พอได้ยินว่าจวนจ้วงหยวนมีกฎเช่นนี้ ก็ยังรู้สึกปลื้มใจ ไม่ทราบว่ามีน้องสาวผู้น้อยอาศัยอยู่ในจวนด้วยหรือไม่”

พ่อบ้านหลีรีบพยักหน้า “คุณหนูพักที่เรือนปีกตะวันตกขอรับ”

ปีกตะวันตก ซุยอิงอิงกับจางเซิง²² บอกชาวโลกจากประสบการณ์ของพวกเขาว่า ที่นี้เป็นสถานที่ซึ่งเหมาะแก่การลักลอบคบหากัน

ข้าคลี่ยิ้มอย่างมีเมตตา ยิ่งกว่าเดิม “ข้าไม่ค่อยรู้กฎเกณฑ์ในจวนนัก แต่ข้าได้ยินว่าโดยทั่วไปตระกูลที่มีกฎระเบียบจะมีธรรมเนียมปฏิบัติไม่ต่างกันนัก เช่นนั้นน้องสาวผู้น้อยอย่างน้อยก็ต้องมาคารวะที่สะใภ้ยามเช้ามิใช่หรือ แต่จนถึงตอนนี้ข้ายังไม่เคยเห็นหน้านางเลยสักครั้ง ไม่รู้ว่าจวนจ้วงหยวนนี้ใหญ่โตเกินไปจนนางหาเรือนของข้าไม่พบ หรือว่าน้องสาวกำลังรอให้ข้าไปคารวะนาง”

ข้าคิดว่าตนเองพูดได้เจ็บแสบมาก ทั้งเหน็บแนมเรื่องกฎบ้านบอแตกของจวนจ้วงหยวน ทั้งประชดญาติพี่น้องที่วางท่าใหญ่โตผู้นั้น แล้วยังถือโอกาสเยาะเย้ยจวนจ้วงหยวนที่เล็กกระจ้อยร่อยเท่าเมล็ดถั่วเมล็ดงา

²² นางเอกและพระเอกจากเรื่อง *ห้องรักหอตะวันตก (ซีเซียงจี้)* บทกวีในสมัยราชวงศ์ถัง ซึ่งมีวรรคทองอันโด่งดังจากจดหมายที่ซุยอิงอิงส่งหาจางเซิงชายคนรัก ใจความว่า “เผื่อจะได้แสงจันทร์ ไกลห้องตะวันตกแจ่มประดับรับลม เงานุภาพบนกำแพงสั้นไหว ชวนสงสัยว่าบุรุษรูปงามผู้นั้นกำลังมาเยี่ยมชม”

ไปด้วยเลย

ใบหน้าของพื่นเทียนทานพลันขริมลงเมื่อได้ยินคำพูดนี้ ข้ามองแล้ว สุขสมใจยิ่งนัก ในเมื่อเขาพูดจาเช่นนี้ออกมาได้ ข้าก็จะร่วมปะทะคารมกับเขาลักตั้ง

ใครจะรู้ว่าหลังจากชายผู้นี้ตีหน้าขริมมองข้าอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ เมฆครีมีพลันแจ่มใส เขายิ้มเอ่ยว่า “อวินเออร์ไปพักที่บ้านญาติชั่วคราว ใ้ฉันทกลับมาแล้ว ข้าจะให้นางไปคารวะเจ้ายามเช้าแน่นอน”

รอยยิ้มของเขาที่ราวกับยอมตามใจข้าทำเอาข้าหน้าม่าน “หึๆ ข้าก็ว่าน้องสาวดูไม่เหมือนคนไร้มารยาท ที่แท้ไม่อยู่ในจวนนี่เอง”

สีหน้าเขาพลันขริมลงอีกครั้ง “เจ้าเคยเห็นอวินเออร์ที่ไหนเมื่อไร”

น้ำเสียงเขาซึ่งซังจริงจังขึ้นมาทันที ข้าตกใจที่เขาเปลี่ยนสีหน้าเร็วยิ่งกว่าการแสดงเปลี่ยนหน้ากากของงิ้วชื่อชวานเสี่ยอีก ตอบเสียงเนิบว่า “ตอนกราบไหว้ฟ้าดิน ข้าเคยเห็นหัวรองเท่านั้น”

เขาชะงักไป จากนั้นก็ระเบิดหัวเราะ “เจ้านี้เห็นเพียงส่วนเดียวก็รู้ทั้งหมดได้จริงๆ”

ข้าไม่ได้อารมณ์ดีกับเขาด้วย นี้ไม่ได้กำลังเล่นงิ้วโรงใหญ่ ใบหน้าเขาที่ประเด็ยก็เปลี่ยนสีไปมานั้นทำให้ข้าทหน้ารับไม่ได้ ข้าดึงเป่าเออร์มาบอกว่า “เป่าเออร์ ข้าเหนื่อยแล้ว เรากลับห้องกันเถอะ”

ข้ารีบเดินจากไปทันที ไม่ได้เห็นว่าใต้เท้าพื้นที่ถูกข้าเมินปูปบับจะมีสีหน้าเป็นเช่นไร

กลับถึงห้อง ข้าก็รู้สึกเพลียจริงๆ เพราะเมื่อคืนนอนดึก ร่างกายอ่อนล้าเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอหัวถึงหมอนก็หลับสนิท ตอนที่ตื่นขึ้นมา ในห้องก็จุดเทียนไว้แล้ว พื่นเทียนทานกำลังนั่งอ่านเอกสารราชการใต้แสงเทียน แสงสีเหลืองนวลส่องจับใบหน้าด้านข้างอันหล่อเหลาและอ่อนโยนของเขา ทันใดนั้นต้องข้าพลันบีบตัว สงสัยจะหิวเสียแล้ว

พื่นเทียนทานเหลือบตาขึ้นมาทันที “ซิงเฉียน หิวแล้วหรือ”

ข้าพลิกตัวนอนหันหลังให้เขา หลับต่ออีกตื่นแล้วกัน

ข้าอยากเป็นภรรยาจอมยุทธ์

เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังมาจากด้านหลัง ที่นอนยวบตัวลงเล็กน้อย ข้า
หลับตาปี๋ มารดามันเถอะ อยู่ห่าง ๆ ข้าหน่อย

มือของเขาวางลงบนหัวไหล่ข้าอย่างแผ่วเบา

“ชิงเฉียน เลิกนอนได้แล้ว เมื่อครูห้องครัวเพิ่งนำน้ำแกงเม็ดบัวมาส่ง
ดีมีสักหน่อยหรือไม่”

ข้าหูเบาเชื่อง่าย ขอเพียงผู้อื่นยอมลดราวาศอก ข้าก็ไม่วางมาดต่อ
ดังนั้นจึงลุกขึ้นมาตีหมกชั้นเม็ดบัวกับพื้นเทียนทานไปสองสาม

พื้นเทียนทานตีหมกเสร็จแล้วก็ยังคงกลับไปนอนที่ห้องหนังสือ ส่วนข้า
เนื่องจากตอนกลางวันนอนมากเกินไปจึงนอนไม่หลับ นอนแผ่บนเตียงกลาง
คิดอย่างใจลอย ตกกลางเขาแต่งข้าเข้ามาด้วยเหตุใดกันแน่ และเพราะอะไร
ญาติพี่น้องคนนั้นถึงอาศัยอยู่ที่จวนจ้วงหยวน มิใช่จวนอัครเสนาบดี

หวังชิงเฉียน บุตรีเศรษฐีอันดับหนึ่งของเมืองหลวง
ผู้มีความคลั่งไคล้ที่จะเป็นจอมยุทธ์หญิง
และมีความใฝ่ฝันว่าอยากแต่งงานกับจอมยุทธ์หนุ่ม
~ ไม่นึกไม่ฝันเลยວ່านหนึ่งบุตรชายอัครเสนาบดี **พันเทียนหนวน**
ผู้มีคุณสมบัติเป็นเลิศระดับจ้องหยวนบู๊คนใหม่จะมาสู่ของนาง
ที่ไม่มีคุณสมบัติกุลสตรีตามแบบฉบับอะไรเลย นอกจาก “ความรวย”

นางแคลงใจนักว่าเวาคงแต่งเพราะหมายตาสินเดิมเจ้าสาวอันมหาศาลของนางละสิ!
แต่ในเมื่อสตร้อย่างไรก็ต้องออกเรือน
แต่งกับจ้องหยวนบู๊ก็ใกล้เคียงความฝันของนางทั้งหนึ่ง เช่นนั้น “แต่งก็แต่ง”

แต่หลังจากแต่งงานกันแล้ว กลับพบว่าเรื่องราวมันแสนจะพิลึกพิลั่นกว่านั้นมาก
มือย่งที่ใด ในจวนจ้องหยวนที่นางกับสามีอยู่ด้วยกัน
ยังมีญาติพี่น้องของเวาคตามมาอยู่ด้วย! ทั้งนางยังถูกดึงเข้าไปพัวพัน
กับเรื่องราวความรักความแค้นของค่นอื่นโดยไม่รู้อิโห่อื่นอีก

ตกลงว่าที่สามีจ้องหยวนบู๊รูปงามย่นกรานจะแต่งงานกับนาง
เป็นเพราะอะไรกันแน่ แล้วความฝันที่จะได้พาดโพบพลญภัย
ไปกับยอดฝีมือผู้รู้ใจของนางจะเป็นอย่งไรต่อ

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5303-7

9 786161 853037

ทดลองอ่าน

